diamanten steen veranderde in een gouden kroon, die de fee Fortuno op het hoofd zette. Al de kabouters werden uitgenoodigd, om feest te vieren en och, och, wat hadden die snaken een pret en wat voelden ze zich voornaam.

Na drie jaren stierf de Koning en Fortuno volgde hem nu op. Hij regeerde vele jaren en het volk had hem zoo lief, alsof hij de eigen zoon van den Koning was. Iedereen wist, wat hij voor Rozemondje gedaan had en bewonderde hem om zijn goedheid en om zijn moed.

Dezelfde fee, die Fortuno bij zijn ouders had gebracht, kwam nu hem en Koningin Rozemondje een paar malen een allerliefst kindje brengen. En toen deze kleinen grooter werden, vertelde hun moeder hun met trotschheid van alles, wat hun vader, de Koning, in zijn jeugd voor haar gedaan had. Zij wilde hun door het voorbeeld van hun vader inprenten, hoe schoon het is, om goed te zijn.

De Kindervriend,

ONDER REDACTIE VAN

J. STAMPERIUS,

geeft lectuur voor jongens en meisjes van 8—10 jaar.

In deze Serie zijn verschenen:

I. Keetje door J. Stamperius. 2e druk.
II. De Kleine Max en andere verhalen door W. Langermans. 2e druk.
III. Fortuno door L. Ahn—De Jongh. 2e druk.
IV. Eigen schuld door H. J. Krebbers. 2e druk.
V. Rozefee en Pollo door Titia Van der Tuuk. 2e druk.
VI. Een lastige kwaal en Juno door J. C. Bouwmeester. 2e druk.
VII. Heintje door J. Stamperius. 2e druk.
VIII. Het Zoontje van den Hercules door Suze Andriessen.
IX. Fietje Jonkers en haar vrienden door Charles Krienen.
X. De Jongens in 't Kabouterbosch door Louise Ahn—De Jongh.
XI. Mies Aaltje door H. J. Krebbers.
XII. Oetje Veldhuizen en andere verhalen door Truida Kok e. a.
XIII. Blinde Trieneke door J. Stamperius.

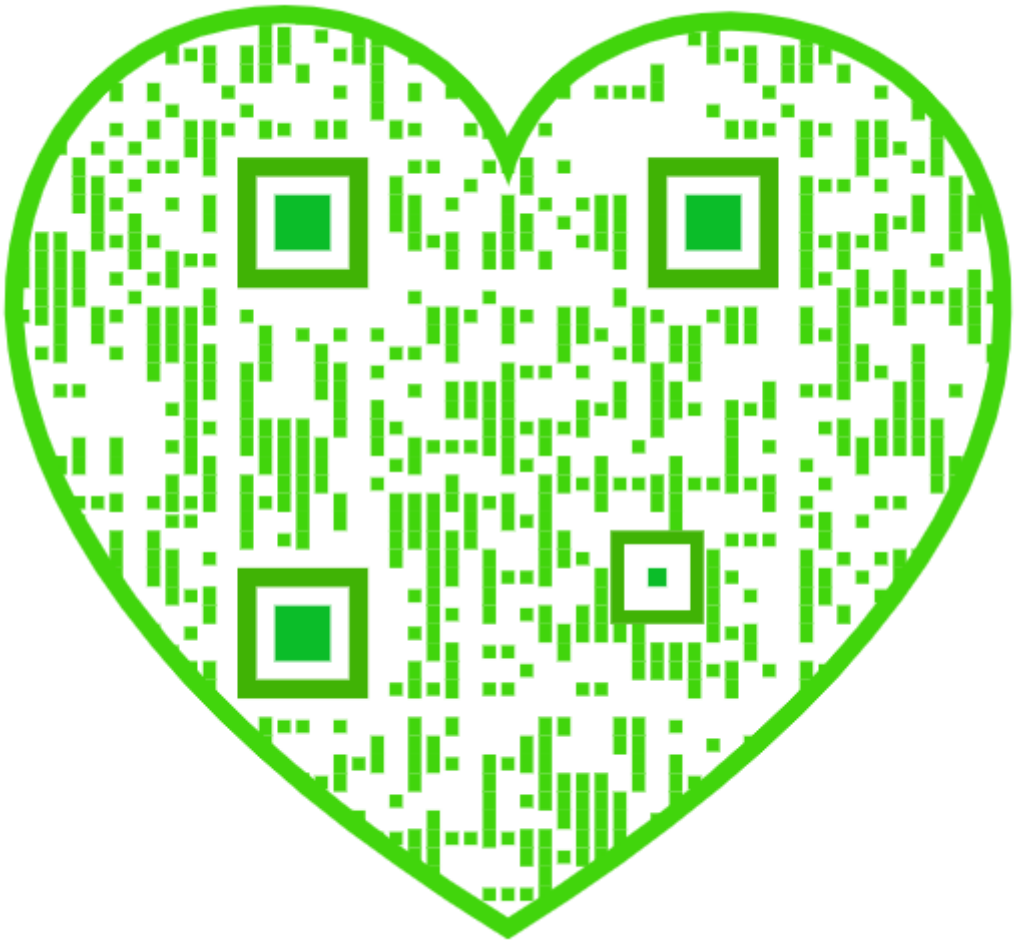

DE JONGENS IN 'T KABOUTERBOSCH.

De Jongens in 't Kabouterbosch

DOOR

LOUISE AHN-DE JONGH.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

De jongens in 't kabouterbosch.

Aan den waterkant, in het mollige gras, lag een jongen te slapen. Hij glimlachte, alsof hij prettig droomde. Het groote watervlak rimpelde zich vroolijk in den helderen zonneschijn en het gekabbel der kleine golfjes klonk als een slaapliedje, eentonig en zacht en liefelijk. Rondom het blozende gezicht van den knaap kwamen mooie bloemen tusschen de lange, frissche grashalmen uitkijken; en de kleine nimfen, die in de hartjes der bloemen wonen, verlieten zoowaar hun bloemenhuisje om den knaap goed te kunnen zien. Ze waren erg nieuwsgierig en het was, of ze al een klein beetje van hem konden houden, omdat hij er zoo vriendelijk uitzag. Ze wipten maar zoo brutaal weg op zijn hoofd en over zijn gezicht. Ja, op zijn neus ging een heel rijtje madelievennimfjes zitten, zoo genoeglijk met elkander pratend, alsof ze het er nog prettiger vonden dan in hun mooie woninkjes. Ze bewonderden de frissche, roode kleur van zijn wangen en lippen.

„Hij lijkt wel wat op een wilde roos," zei een van hen, terwijl ze voorzichtig eventjes op een der wangen rondhuppelde.

Een ander liep het kringetje van den halfgeopenden mond rond, waarna zij zich op het puntje van den neus weer neerzette.

„Hij heeft net zoo'n mooi rood randje om het wit als de madeliefjes hebben," riep ze opgetogen uit. „Jammer, dat zoo'n menschenkind

zoo akelig groot is. Als ze slapen, zijn ze heel aardig, maar o wee als ze wakker zijn; dan word je er eigenlijk bang van."

„Ja," riepen de anderen, „we zijn óók bang van de menschen."

„Maar voor dezen kleinen jongen toch niet," merkte de wijste van het heele nimfentroepje op. „Me dunkt, je gaat nogal brutaal te

werk. En dat kan ook wel. Die kleine jongen is zoo kwaad niet, jullie hebt het gauw genoeg gemerkt en daarom heb je je gewone bangheid heelemaal vergeten."

„We konden voor alle zekerheid toch wel op zijn oogleden gaan zitten," bracht een van de anderen in. „Dat is geruster, weet je; hij kan dan zoo gemakkelijk niet wakker worden en we kunnen hem heerlijk laten droomen."

Zoo gezegd, zoo gedaan. Het heele troepje drong zich dicht op elkander en praatte er over allerlei plezierige dingen: over den zonneschijn en over het windgesuizel, over de vlinders en bijtjes en de zingende vogels. Ze vertelden elkander, wat ze 's nachts gedroomd hadden en hoe ongeduldig ze 's morgens waren, als hun madelievenwoninkje zich langzaam opende en ze van verlangen brandden om naar de heldere blauwe lucht te kijken.

„Pas op, dat we niet te lang uitblijven," zei er een met een verschrikt gezichtje; „gisteravond was mijn huisje al bijna gesloten, toen ik er in wilde gaan. Ik had zoo lekker liggen rollebollen in het gras...."

„De zon staat nog hoog aan den hemel," merkte een ander op. „Zonneschijn sluiten de madeliefjes nooit buiten, dat weet je toch wel."

„Natuurlijk niet," riep een ander uit. Toen zwegen ze een poos; ze zaten allen in gedachten en neurieden zachtjes een liedje.

De kleine slaper sliep maar rustigjes door. Hij droomde van overheerlijke dingen: van een toovenaar, die in een gouden paleis woonde, diep in het bosch, en van kabouters en van prachtige bloemen en muziek. En hij mocht vrij in het mooie paleis rondloopen en door de kristallen vensterruiten naar buiten kijken, waar tusschen de bloemperken de fonteinen haar waterstralen vroolijk omhoog lieten springen. En het statig weer neervallende water spatte in duizenden druppels uiteen, schitterend in den zonneschijn als diamanten. Ja, de kleine slaper droomde, dat ze in echte diamanten veranderden, terwijl ze in het marmeren bekken neervielen, en dat hij ze alle mocht opvangen en meenemen voor grootvader, die zoo arm was en zoo hard werken moest op zijn ouden dag.

Toen hij wakker werd, stond alles hem zoo duidelijk voor oogen, dat hij het een oogenblik nog voor werkelijkheid hield. Maar dan voelde hij opeens de groote teleurstelling en de tranen kwamen hem in de oogen. De kleine bloemennimfjes waren verschrikt in het gras gerold, toen hij de oogen opsloeg; en ze werden bedroefd, toen ze hem nu zagen schreien.

„Pas op, dat de tranen niet op je vallen," riep het wijze nimfje den anderen toe. „Je hoeft niet te denken, dat je er van opfrischt, zooals van den regen. Menschentranen verbranden je. Als je er een op

je hoofdje krijgt, ben je 's avonds al dood; en het madeliefje, waar je in woont, sterft dan óók heel gauw."

„Die arme jongen," zuchtte er een. „Zouden we hem niet vroolijk kunnen maken?"

„Ja zeker," meende een ander, „laat ons gauw in onze huisjes kruipen en hem vriendelijk toelachen. Kijk, de madeliefjes verlangen al naar ons. Ze laten de blaadjes hangen, omdat ze zoo eenzaam zijn."

Al de nimfjes sprongen nu vroolijk op en toen ze in de gouden hartjes gekropen waren, spreidden ze de bloemblaadjes mooi in het rond uit en bleven met hun kopjes er overheen kijken naar den schreienden knaap.

„Daar heb ik nu mijn tijd verslapen," riep deze verschrikt uit, terwijl hij overeind sprong. „Och, och, en 'k moest nogal twijgjes zoeken voor grootvader. Kom, ik mag me wel haasten."

Hij had in zijn schrik niet vergeten, om bij het opstaan voorzichtig de bloempjes te ontzien. Hij vertrapte er geen enkel. Toen hij zich in het gras had neergelegd, had hij een plekje uitgekozen, waar er geen groeiden. De nimfjes merkten dat wel op en daarom hadden ze hem zoo prettig laten droomen. Ze begrepen er nu niets van, dat de jongen zoo bedroefd was.

Opeens kraakte het kreupelhout in de nabijheid. Krik, krak, ging het, en vóór ze het wisten, stond er een tweede jongen vóór hen.

„Wat sta je daar te huilen?" vroeg hij op onvriendelijken toon aan den knaap, die een vroegere schoolkameraad van hem was.

„Ik heb hier mijn tijd met slapen zoek gebracht," was het antwoord. „Ik had mijn werk moeten doen."

„Zeker twijgen zoeken, waar je grootvader manden van vlecht? Hoe is het mogelijk, dat de ouwe die leelijke dingen nog verkoopt! Ze zien er al net zoo leelijk uit als de hansworsten en al het andere speelgoed dat hij maakt."

„Zeg niets van mijn grootvader! Hij is de beste man in de wereld en zijn werk mag iedereen zien. Als er wat leelijks bij is, dan is dat mijn schuld...."

„O ja, zoo gek ben je, om na schooltijd nog voor hem te werken...."

„Hij werkt voor mij veel harder. Ik wou, dat hij me van school wou nemen, dan kon ik hem véél meer helpen."

„Dat doet hij niet, hé? Hij wil een geleerden meneer van je maken; dan kan je later met iets héél fijns den kost verdienen."

„Ik wou, dat jij je nu maar met je eigen zaken bemoeide," zei Willem. Hij was goedig van aard; maar hij werd boos, als men oneerbiedig van zijn grootvader sprak.

„Ik volg dadelijk je raad op," gaf de ander, die Johan heette, ten antwoord. „Kijk, ik zoek het zachtste plekje uit om lekker te slapen. Maak maar gauw, dat je wegkomt. Helpen doe ik je toch niet. Mijn eigen werk moet maar zien, dat het zonder me gedaan wordt...."

„Is je moeder nog ziek?" vroeg Willem.

„Ja, daarom ben ik ook het huis maar uitgeloopen. Moeder trekt een gezicht zoo lang als morgen den heelen dag...."

„Dat is van de pijn...."

„Ja, ja, mooi praten; al 't werk en de boodschappen schuift ze mij op den hals. Ze heeft rust, als ik weg ben; en mijn zus kan haar genoeg helpen...."

„Je bent 'n laffe jongen," zei Willem op een toon van minachting. Op hetzelfde oogenblik kreeg hij een slag met een stok van Johan, tegen zijn rechterarm.

„Daar heb je wat. Dien stok heb ik voor jou afgebroken. Die is raak, hè?"

Willem antwoordde niet. Hij keerde zich om, ten einde aan het werk te gaan.

Nu zwaaide Johan met zijn stok in het rond, terwijl hij met zijn beenen op de maat lag te schoppen. Hij vertrapte al de bloempjes, die dicht bij hem stonden, en de stok sloeg er ook een menigte neer. In een oogenblik waren de meeste nimfjes van het troepje, dat een oogenblik te voren nog vroolijk gepraat en voor Willem gezongen had, gestorven. Enkele slechts bleven gespaard en die waren nu zoo bedroefd, dat hun madeliefjes er de blaadjes van lieten hangen.

Ze spraken nog over hetgeen zij gezien hadden, toen Johan al zóó vast sliep, dat hij hard begon te snorken. Maar ze voelden niet den

minsten lust om naar hem toe te gaan en hem allerlei prettige dingen in te fluisteren, waar hij van droomen zou. Ze hadden er zoowaar pleizier in, toen Johan bijna wakker werd, omdat een groote vlieg hem stak.

Willem zocht ijverig in het kreupelhout naar de mooiste twijgjes.

En onverwachts vond hij een helper; namelijk een aardmannetje, dat in het bosch woonde.

„Je wou graag hééle mooie hebben en véél ook, hè?" vroeg deze lachend aan Willem, terwijl hij een bundeltje voor hem in de hoogte hield. „Daar, die zijn voor jou."

Vol blijdschap nam Willem het geschenk aan, waarna de kabouter, ijverig helpend, een gesprek met hem aanknoopte.

„Vertel me nu eens," sprak hij, „wat je er mee doet, als je thuis komt. Ik heb je daar straks van je grootvader hooren praten. Zijn die dingen voor hem?"

„Ja, hij maakt er mandjes en vogelkooien en speelgoed van...."

„Dus is hij nog sterk en gezond?"

„Och neen, zoo heel sterk is hij niet. 't Werken maakt grootvader erg moe.... en hij wil me maar een heel klein beetje laten helpen...."

„Zóó. Wat je nu doet is zoowat alles, denk ik. Je gaat zeker op school? Leven je vader en moeder niet meer?"

„Die zijn allang geleden gestorven. Ik weet niets meer van hen af. Grootvader heeft me bij zich genomen...."

„En werkt nu voor je. Je houdt natuurlijk veel van hem?"

„Zóóveel, zóóveel," riep Willem opgewonden. Toen zweeg hij een oogenblik, nadenkend voor zich uit kijkend, en hernam daarna op bedroefden toon: „'k Wou, dat ik maar groot en sterk was en dat ik niet meer op school behoefde te gaan, dan kon ik voor grootvader werken. 'k Zou dan wel maken, dat hij een kostelijk leventje had...."

„Je zoudt er zeker niet om geven, om erg hard te werken?"

„Neen, natuurlijk niet."

„Dat mag ik graag hooren. Maar vertel me eens: is dat een schoolkameraad van je, dat lieve jongetje daar?"

De kabouter gluurde door de boomen naar Johan, die wakker geworden was, omdat de vliegen hem zoo staken. Hij lag nu met armen en beenen om zich heen te schoppen.

„Hij heeft nog niet genoeg bloempjes naar zijn zin doodgetrapt," merkte de kabouter op. „Wat een akelige, ondeugende jongen is dat. En wat komt hij eigenlijk hier doen?"

„Hij wou bramen zoeken in het bosch, geloof ik," antwoordde Willem.

„Voor zijn moeder soms?"

„Ja, ze is héél arm. Ze verkoopt de bramen in de stad. Laatst hebben we een emmer vol voor haar geplukt...."

„Jij en je grootvader toch niet?"

„Neen, de kleine Lize — dat is een zusje van Johan — en ik gingen samen naar het bosch en o, wat plukten we. 't Stond overal vol. Zoeken hoefden we niet eens."

„Ja, ja, dan heb ik je gezien. Ik had er schik in, zoo ijverig als

jullie bezig waart en dat je zoo weinig voor je zelf snoepte. Ik zat in den hoogsten top van een boom, ik kon dus je gezicht toen zoo goed niet zien. Wel, wel, was jij dat? Maar wil ik je eens wat vertellen: die Johan zal vandaag niet veel thuisbrengen. Hij is te lui om voor zichzelf te zoeken, al snoept hij ook nog zoo graag. Je zal het zien. Wacht, ik moet met dien jongen eens een woordje spreken."

De kabouter trad van uit het houtgewas naar het pad, niet ver van Johan af. „Kom eens hier, vriendje!" riep hij dezen toe.

Johan keerde zich lusteloos op zijde.

„Wat mot je?" riep hij op knorrigen toon. „Laat me met rust. Ik sta voor geen vreemden kerel op."

„Zie maar eens om, manneke," riep de kabouter weer. „Als je me goed aankijkt, kom je dadelijk."

Johan gehoorzaamde onwillekeurig.

„Wat is dat nou?" riep hij verbaasd uit, terwijl hij in een oogenblik op zijn twee beenen stond. „Ben jij een echte kabouter?"

„Om u te dienen," gaf ons aardmannetje met een spottend lachje ten antwoord.

„Dan kun je zeker tooveren?" vroeg Johan weer, met zijn oogen vol verlangen op den kabouter gevestigd.

„En als dat zoo was, wat wou je dan?" vroeg deze op zijn beurt. „Wat was er dan wel van je orders? Ik vraag het maar zoo, omdat ik je natuurlijk in een wip gehoorzamen zou. Je lijkt me wel een ventje, dat goed zal kunnen bevelen."

Johan bemerkte niet, dat de kabouter hem voor het lapje hield. Die kleine boschbewoners laten zich zoo gemakkelijk niet commandeeren; en vooral niet door luie, ondeugende jongens. Ons kaboutertje had er nu maar eens schik in, om Johan op de proef te stellen.

„Dus je kunt tooveren?" vroeg Johan weer met een verheugd gezicht. En zonder antwoord af te wachten ging hij verder: „Je moest dan eens maken, dat ik héél rijk werd...."

„Jij of je moeder?" vroeg de kabouter.

„Ik, natuurlijk," antwoordde Johan.

„'t Komt ook eigenlijk op hetzelfde neer," merkte de kabouter op.

„Als jij rijk bent, is je moeder het ook en je zusje er bij, dat spreekt vanzelf."

„Ja maar, 'k zou niet alles aan die twee geven," viel Johan in, met een ongeruste uitdrukking in zijn oogen.

„Sapperloot, denk je, dat ik dat niet begrijp?" spotte de ander met een luiden lach.

„'k Zou moeder wel wat geld geven, dat ze een fruitwinkel op kon zetten.... als je me ten minste héél rijk maakt."

„Jawel, 't goede mensch zou niet te lui zijn om te blijven werken, en je zusje zou haar wel helpen. Ik vind, dat je alles heel goed beschikt. Zóó arm te zijn, dat je niet eens wat voor den kost op touw kunt zetten, neen maar, dat is ook het ongelukkigste wat er bestaat. Een beetje geld om op dreef te komen, is al rijkdom, niet waar? En zoo iets zou je voor je zelf dus zeker verlangen, als je je moeder in haar winkeltje hebt gezet?"

„'k Zou niet weten, wat ik voor handwerk moest kiezen," pruilde Johan.

„Kom, als we eens goed nadenken? Maar 't moet er een wezen waar je lui bij op den grond kunt liggen.... ja, dat is moeilijk."

„Ik geloof niet, dat je tooveren kunt," viel Johan hem op brutalen toon in de rede. Hij wou er al een paar scheldwoorden bijvoegen, toen de kabouter op eens vroeg wat hij zoo al kende. Maar Johan zweeg nu met een boos gezicht.

„Schoppen en slaan," hernam de kabouter, „daar ben je heel vaardig in. Hoeveel bloempjes heb je wel doodgemaakt?"

„Dat kan me niet schelen. Ik zeg, dat jij een leugenaar bent en dat je niet tooveren kunt."

„Als ik me voor een toovenaar uitgegeven heb, mag ik een boon worden," lachte de kabouter.

„Je bent niet veel grooter dan een boon," antwoordde Johan snibbig.

„Hoe kun je me dan ook voor een toovenaar aanzien, domme jongen?"

Johan stampvoette en sloeg met zijn stok naar struiken en grasbloempjes. Een wilde rozeboom liet verscheidene bloemblaadjes vallen.

„Als jij voor elken ondeugenden streek, dien je in je leven hebt uitgehaald, eens een dubbeltje kreeg," begon de kabouter weer, „wat zou je dan al rijk wezen!"

„Maak, dat je weg komt!" snauwde Johan hem toe.

„Ik sta niet onder jou bevelen, jongeheer. Ik laat me alleen commandeeren door mijn meester, den grooten toovenaar in het bosch."

„Zóó, dus dan bestaat er toch een!" riep Johan opeens verheugd uit. „Toe — breng me dan bij hem. Waarom plaag je me zoo?"

„Wel, wel, wat kan jij aardig naar alle winden draaien," sprak de kabouter. „Wie zou ooit gedacht hebben, dat je zoo vriendelijk kon zijn en dat tegen een knecht van een toovenaar; en nog wel een ventje, niet grooter dan een boon."

„Och, breng me alsjeblieft bij je meester," smeekte Johan weer.

„Misschien was het beter, dat ik er je kameraad bracht, dien jongen die daar zoo hard aan 't werk is."

„Willem? Heb je hem gezien?"

„Ja, ja, we zijn samen aan 't werk geweest. Kon jij niet eens een handje geholpen hebben?"

„Ik had zelf mijn werk."

„Ja, dat is ook waar. Je wou bramen snoepen, maar je was te lui."

„Zou ik niet een beetje in het gras mogen rusten? Willem heeft ook een heele poos liggen slapen."

„Zeker, waarom niet? Een mensch moet werken en slapen, alles op zijn tijd."

Dit zeggende keerde de kabouter zich om en riep op luiden toon Willem toe, of hij eens van uit het kreupelhout te voorschijn wilde komen.

Aanstonds verscheen deze.

„Je kameraad zag me voor een toovenaar aan," sprak de kabouter hem toe.

„Je lijkt er ook wel een beetje op," antwoordde Willem met een vroolijken lach. „Toen je me hielp, vond ik twijgjes, zoo mooi als ik van mijn leven nog niet gezien heb; maar zoodra was je niet weg, of ik zag er enkel maar heel gewone."

„Je bedoelt, dat ik je de mooie aanwees. Kijk, daar hoef ik geen toovenaar voor te zijn. Ik heb alleen maar verstand van het werk en ik kijk goed uit mijn oogen. Ik ken elk takje van al de boomen in het heele bosch. Ik leef er altijd in. Zóó zit ik boven in het hoogste topje van een boom, zóó sta ik weer op mijn beenen."

„Dat moet een prettig leventje zijn," meende Willem.

„Zeker, dat is het. Een werkzaam leven, en juist dáárom zoo naar mijn zin."

„Werkzaam!" herhaalde Johan op ongeloovigen toon. „Wat heb je dan eigenlijk te doen?"

„Meer dan jij zou denken, mannetje," antwoordde de kabouter. „In het begin van het jaar moet ik al de boomen snoeien. Dat wil wat zeggen, nou! Hoeveel denk je, dat er wel zijn?"

„Honderden?" vroeg Johan.

„Dat is maar raden. Als ik je zeg, er zijn er wel vele duizenden, dan weet je nog niet precies hoeveel...."

„Wel tienduizend?" vroeg Willem nu.

„Jullie moest later zelf maar eens tellen," besloot de kabouter.

Beide knapen keken hem verbaasd aan, hetgeen den kabouter scheen te vermaken. „Hoort nu eerst maar eens, wat ik met mijn kameraden te doen heb...."

Johan viel het aardmannetje hier weer in de rede. „Als jullie met je allen 't werk doet, is er ook niet veel aan," merkte hij op, terwijl hij verachtelijk zijn lip optrok.

De kabouter deed net, of Johan niemendal gezegd had.

„Dat snoeien is een lastig werkje. Soms helpt de wind ons wel, maar dat is zoo'n onbesuisde sinjeur; die kan er op los waaien, dat de mooiste takken, welke heel niet voor den bakkersoven bestemd zijn, er bij neervallen. Dan hebben wij onze handen weer vol om al de wonden te genezen, die de arme boomen gekregen hebben...."

„Dat zou wat," mompelde Johan.

„Ja zeker, zòu 't wat," kauwde de kabouter hem na.

„De boomen bloeien dan weer in het voorjaar," merkte Willem op. „Nu begrijp ik wel, waarom ze zoo lang leven en altijd maar weer en telkens opnieuw bloeien. Jullie kabouters worden héél oud, nietwaar? En je hebt zeker die lieve, oude boomen al lang verzorgd?"

„Precies. Ja, ja, je mag wel zeggen: die lieve, oude boomen. Men gaat er zooveel van houden...."

„Dat kan ik me begrijpen," meende Willem.

„Maar wat voer je nu verder uit?" vroeg Johan ongeduldig.

„Dat kun je wel zoo'n beetje nagaan," hernam de kabouter. „Waarvan denk jullie wel, dat het bosch zoo mooi is, en altijd mooier wordt? Zeker zóó maar vanzelf? Kijk, in 't voorjaar krijgen we hier onze handen vol. Dan beginnen de knoppen aan de boomen te zwellen, ze werken en werken dan, die kleine opgerolde blaadjes, welke in het omhulsel op elkaar gepakt zitten, al maar door, met kracht en ongeduld, om het omhulsel te verbreken en zich vrij in de open lucht te kunnen vertoonen. We moeten elk knopje helpen; dat is je een werkje, sapperloot! En het moet zoo voorzichtig gebeuren. Zachtjes aan, zachtjes aan, anders breekt de heele boel, of je maakt er ten minste de frischheid af. En als er geen zonneschijn is,

hoef je niet eens te beginnen. Het jonge goedje zou zoo ineens voor je oogen sterven."

„En wat doe je dan 's nachts?" vroeg Johan.

„Slapen," antwoordde de kabouter op kluchtigen toon. „Of wou je soms, dat we dag en nacht doorwerkten, net als jij zoo graag zou doen?"

„Jou gun ik zoo iets wel," hernam Johan; „maar je vergist je, als je denkt dat ik er van houden zou. Je bent te dom om te begrijpen, wat ik vraag."

„Daar kon je wel gelijk in hebben," spotte de kabouter weer. En zich tot Willem wendend, vroeg hij, of deze Johans vraag beter begreep.

„Och, hij meent wat je 's nachts doet om de jonge knoppen te beschermen, denk ik."

„Wel, elk van ons gaat in den top van een boom zitten...."

„Zijn er zóóveel kabouters?" vroeg Willem in de uiterste verbazing.

„Je moet ons troepje later óók maar eens tellen," hernam de kabouter. „Maar je bent me in de rede gevallen. We verwarmen de jonge blaadjes dan...."

„Hoe doe je dat, als je slaapt," viel Johan nu weer in.

„Sapperloot, laat me toch doorpraten," hervatte de kabouter ongeduldig. „We verwarmen ze met onze liefde. Och, dat begrijp je zoo gemakkelijk niet...."

„Jawel, jawel," riep Willem opgetogen uit, „ik begrijp je héél goed. Vóór je gaat slapen, denk je er aan hoeveel je van hen houdt, dan wensch je hun alles goeds en je hoopt zóó van harte dat 't hun goed zal gaan, dat het...."

„Nu, waarom praat je niet verder?" vroeg de kabouter. Maar de tranen sprongen Willem in de oogen. „Wat scheelt er aan, kereltje?" vroeg de kabouter medelijdend.

„'t Helpt me niet, of ik het al voor grootvader doe," schreide Willem. „Of ik er al naar verlang, dat hij het beter krijgt, neen, 't helpt me niet, 't helpt me niet."

„Dat moet de tijd nog leeren," hernam de kabouter. „Ik voor mij zou denken, dat jij je grootvader nog wel een heele poos geluk kunt geven."

„Wat leuter jullie toch," klaagde Johan gemelijk. „Vertel liever, of jullie de boomblaadjes laat groeien? 'k Ben nieuwsgierig om te weten hoe je dat doet."

„De zonneschijn laat de blaadjes groeien," sprak Willem, terwijl hij zijn tranen afdroogde. Hij trachtte tevergeefs te begrijpen, wat de kabouter toch wel mocht bedoelen.

„De zon geeft warmte," hernam ons aardmannetje. „Je hebt gelijk, dat ze daardoor meehelpt aan de ontwikkeling der kleintjes. Zonder warmte zouden ze sterven. Genietend van den koesterenden zonneschijn, voelen ze al meer het leven in hun binnenste woelen en dringen, ze keeren maar altijd hun kopje hemelwaarts, in het vaste geloof aan de kracht, die van het licht tot hen komt; en zoo ontwikkelen ze zich al verder en verder, hooger en hooger, den hemel te gemoet. Maar ze doen het groote werk zelf. Onze liefde mag een verbond met den zonneschijn sluiten om hen te helpen, toch zouden ze er niet komen als ze zelf hun best niet deden."

„Je vertelt erg langzaam," pruttelde Johan, „en zoo vervelend."

„Wel heb ik van mijn leven!" riep de kabouter vol verbazing uit. „Terwijl ik zoo onder het spreken naar Willem keek, dacht ik heusch dat ik héél mooi praatte, omdat hij zoo aandachtig luistert en precies of hij héél gráág luistert óók. Als ik naar jouw oorwormengezicht gekeken had, had ik me lang zooveel niet ingebeeld. Ik wou je nog van de vogeltjes vertellen en van de nestjes, die ze bouwen," (de kabouter begon nu héél snel achter elkander alles af te roffelen, wat hij te vertellen had) „en van de ondeugende jongens, die de eieren er uithalen en die ik dan soms leelijk op hun neus doe vallen, en van de jonge vogeltjes, waar we zooveel aan te verzorgen hebben, eerst met het voedsel en dan later als ze voor 't eerst uit moeten vliegen, en dan van den stormwind en den regen en de vorst en de sneeuw en van het afvallen der blaren.... och, och nu heb ik je alles heel vlug verteld, maar nu is mijn adem schoontjes op: ziedaar, ik ben er half dood van."

Heel uitgeput scheen hij niet te zijn, want met een vluggen sprong wipte hij op een lagen boomtak, maar hij hijgde toch naar adem.

„Je hebt maar luie, prettige bezigheden," merkte Johan op.

„En wat denk jij er over?" vroeg de kabouter aan Willem.

„Nu — prettig denk ik wel dat je werk is," was het antwoord.

„Zeker, want inspanning is óók prettig."

„'t Mocht wat," mompelde Johan. Hij had zich onder het gesprek

weer languit in het gras neergevlijd. Nu sprong hij plotseling op. „Ik zou het heelemaal vergeten," riep hij uit.

„Wat meen je, mannetje?"

„Je zoudt ons bij den toovenaar brengen," verklaarde Johan.

„Wat wou je er eigenlijk doen?"

„Hij moet me rijk maken."

De kabouter gaf hem een knipoogje. „Dan wordt het tijd, dat je je bij hem vertoont. Je wilt zeker wel met ons meegaan?" vroeg hij aan Willem.

„O, dolgraag," riep deze. „Woont er dan toch heusch een echte toovenaar in het bosch?"

„Ja zeker. Had je nooit van hem gehoord?"

„Neen, maar daar straks heb ik van hem gedroomd."

„Dat denk je maar."

„Neen, zeker niet. Het is heusch waar."

„Ja, ja, mannetje, ik weet er alles van. De kleine bloemennimfjes hebben van hem gesproken. Dat heb je door je slaap heen gehoord."

„Neen maar, daar begrijp ik niets van. Ik weet niet, wat je bedoelt."

„Dat komt, omdat jullie menschen die kleine wezentjes niet zien kunt. Ze zijn er toch wezenlijk. In elk bloempje woont zoo'n kleine nimf. Ze hooren warempel al, dat ik over hen spreek. Wel, wel, ze komen allemaal nieuwsgierig uit hun huisje kijken. Wat een klucht...."

„Woont de toovenaar ver in het bosch?" vroeg Willem; en het leek wel, of hij er plotseling teleurgesteld uitzag.

„Dat zou ik denken," antwoordde de kabouter. „Als we niet heel gauw op weg gaan, zijn we er misschien niet eens vóór den nacht."

„Maar dan kan ik niet meegaan," besloot Willem, terwijl zijn gezicht nog meer betrok. „Grootvader zou angstig over mijn uitblijven worden."

„De eerste kabouter, dien we tegenkomen, zend ik naar grootvader toe om hem gerust te stellen," stelde het aardmannetje vriendelijk voor. „Ik zelf breng jullie bij den toovenaar."

„Kostelijk," riep Johan verheugd uit.

„Jij schijnt niet erg in angst te zitten voor je moeder, is 't wel?" vroeg de kabouter aan Johan.

„Moeder is zoo gauw niet ongerust," gaf deze ten antwoord. „Ik overnacht wel eens meer buiten, als 't mooi weer is. Thuis is het altijd een akelige boel, en moeder kan me best missen."

„Maar je kunt wel véél langer wegblijven dan een enkelen nacht."

„Dan wordt moeder later wel beloond voor het wachten. Ik kom schatrijk terug."

Johan klapte in de handen van de pret.

„Kun je zoo maar alles van den toovenaar krijgen wat je wilt?" vroeg Willem. „Maar wat moet je er dan wel voor doen?"

„Dat is een vraag naar mijn hart. Je moet natuurlijk werken; maar daar zie je niet tegen op, hé?"

„En grootvader?"

„Mijn kameraads zullen er wel voor zorgen, dat hij aan niets gebrek heeft. 's Nachts doen ze stilletjes al zijn werk, en ze brengen hem eten op zijn tijd. Jongens, dat zal een leventje zijn."

„Hij zal er niets van begrijpen, als hij kabouters in huis ziet komen."

„Och, jou malle jongen, denk je, dat ze zich laten zien? We kunnen ons heelemaal onzichtbaar maken als we willen, en dat doen we altijd, als we zoo onder de menschen komen."

„'k Ben blij, dat je voor ons zichtbaar wou zijn," merkte Johan verheugd op.

„Ja, toen ik jullie zag, kreeg ik ineens een plannetje in mijn hoofd. Maar dat zul je later wel zien. Sapperloot...."

Met dezen uitroep bleef de kabouter opeens in diep nadenken staan, den wijsvinger tegen den neus.

„Wat is er?" vroeg Johan.

„'k Vergeet heelemaal, dat jullie geen kabouters zijn."

„Hoe zoo?"

„Wel, je kunt niet klimmen."

„Jawel," riepen de beide jongens gelijktijdig uit.

„Verbeeldt je dat maar niet. Weet je, wat het geval is? We moeten eerst over het water, eer we in het bosch kunnen komen. Een boot is nergens te vinden. Wij kabouters weten daar wel wat op. We loopen naar gindsche plek, waar het water minder breed is. Kijk, je kunt hier vandaan zien, hoe de hooge oude boomen, die aan weerskanten aan den oever staan, elkander met de takken aanraken. We klimmen aan dezen kant in een boom, en als we boven in het hoogste topje gekomen zijn, gaan we over op den boom, die aan den overkant staat. In een wip glijden we dan naar beneden...."

„Als het water daar zoo smal is, kunnen we er wel overheen springen," meende Johan.

„Zóó smal is het niet. Dat lijkt maar zoo van verre. Neen, we moesten een boot hebben, dan konden we hier oversteken. Het is nog een heel tochtje; je kunt er, denk ik, wel vijf minuten over doen, met een boot die vlug door het water schiet."

De kabouter dacht na.

„We moeten er toch iets op vinden," sprak hij na eenige oogenblikken.

Een mooi groot rozeblad kwam aanhuppelen. Het was er een, dat door Johan van den boom geslagen was en dat nu door den wind werd verjaagd. Om en om buitelde het over het gras en bleef eindelijk op het heldere water liggen.

„Als we nu maar klein genoeg waren," merkte de kabouter op, „dan hadden we hier al een boot."

De beide jongens lachten hem uit en vergaten een oogenblik hun vrees, dat ze misschien nu niet bij den toovenaar zouden komen.

„Jammer, dat ik mijn gouden staf niet bij me heb," hernam de kabouter weer met een bedenkelijk gezicht. „Ik zou daarmee het rozeblad wel in een boot kunnen veranderen."

„Dus kun je toch tooveren?" vroeg Johan.

„Als het voor iets heel bijzonders is, mogen wij het een enkele maal doen," antwoordde de kabouter. „De toovenaar gaf er ons een klein gouden staafje voor. Weet je wat, ik zal het mijne maar gauw gaan halen."

„Maar dan kun je vóór den nacht niet terug zijn," klaagde Johan.

„Dat kun je begrijpen! Ik loop heel vlug. Ik ben vóór den donker terug."

Nog vóór hij uitgesproken had, liep hij al op een drafje weg.

„Als 't rozeblaadje weg mocht drijven, roep je 't maar terug," riep hij den jongens nog toe. „Zing maar:

Rozeblaadje, rozeblaadje,
Wacht toch op den kleinen man,
Die u met zijn tooverstaafje
In een boot verandren kan."

Zoo moesten ze dus aandachtig op het rozeblaadje blijven letten. Maar eerst vergaten ze het toch, omdat ze den kabouter nakeken, heel ver, tot hij opeens verdween. Een oogenblik later zagen ze hem in het topje van een boom. Hij leek nu nog véél kleiner dan hij werkelijk was, en hij liep zoo vlug over de tot elkaar overreikende boomtakken, dat ze moeite hadden hem met het oog te volgen. Zóó

zagen ze hem nog met zijn mutsje zwaaien, zóó was hij weer verdwenen.

Johan strekte zich gemakkelijk uit, terwijl Willem er gelukkig nog bijtijds aan dacht om het versje te zingen, want juist begon het blaadje weg te drijven.

't Wachten begon hun toch op het laatst een beetje te vervelen. Langzamerhand werd het donker, en nog kwam de kabouter niet. Johan liep ongeduldig langs den waterkant, want het liggen had hij er aan gegeven, toen de kikkers zoo maar over zijn gezicht krijgertje begonnen te spelen. Lusteloos zong hij het liedje, dat de kabouter hun voorgezegd had. Maar dit hielp hem niet veel. Het rozeblaadje gehoorzaamde hem niet. Hij begon al te denken, dat hij voor 't lapje gehouden werd; maar dan opeens, als Willem begon te zingen, kwam het rozeblaadje dicht bij den oever liggen.

Eindelijk verscheen de kabouter. Ze zagen hem opeens in de verte bij het licht van een fakkel, die hij in de hand hield. Vol verlangen volgden de beide knapen al zijn bewegingen toen hij, naderbij gekomen, onverwachts zijn fakkel op den grond uitbluschte en hem tusschen het kreupelhout wegwierp.

Hij klapte drie malen in de handen, zonder nog een enkel woord tegen de beide knapen gesproken te hebben. Opeens klonk zijn stem krachtig:

„De macht, die mijn meester mij gaf, is groot:
Een bloemblad verander ik in een boot,
Met den gouden staf
Dien mijn meester mij gaf.
Of de last is goed,
Of de last is kwaad,
Dien het bootje nu overbrengen gaat,
Daar mag het rozeblad niet naar vragen,
Het moet geduldig ons overdragen."

Hij boog zich, onder het zingen, over den kant en raakte het rozeblad met zijn gouden staafje aan.

In een oogenblik veranderde het in een glazen boot, ruim genoeg om alle drie over te zetten. Langs de boorden der boot prijkten lichtjes, die zich weerspiegelden in het heldere glas en in het water,

waar ze in schenen te dansen door het rimpelen van de kleine golfjes.

De kabouter stapte er het eerst in. Toen stak hij Willem de hand toe. „Wees niet bang," stelde hij dezen gerust, toen hij zag hoe voorzichtig Willem kwam aanstappen. „Je kijkt, of je bang bent dat de boot breken zal. Wees maar gerust, ze is ijzersterk."

Met een vluggen sprong kwam Willem toen aan boord en daarna

Johan, die ook eerst wel wat bang was geweest, maar door de woorden van den kabouter was gerustgesteld.

„Vaar nu eens heel vlug naar den overkant," sprak de kabouter en hij werd door de boot aanstonds gehoorzaamd. Snel gleed zij over den waterspiegel, een kring van licht om zich heen verspreidend. Toch duurde de overtocht wel vijf minuten, zoo breed was het water hier; maar de jongens hadden veel pleizier in het varen en werden dus volstrekt niet ongeduldig. Ja, ze hadden wel gewild, dat het water nog véél, véél breeder was geweest. Toen de boot den oever

bereikt had, was het alweer de kabouter, die het eerst uitstapte; en wéér stak hij Willem de hand toe om hem aan wal te helpen. Nu gebeurde er iets héél onverwachts, ten minste de beide jongens waren er niet op verdacht en voor Johan was het allesbehalve plezierig. Nog eer hij tijd had gevonden om uit te stappen, veranderde de boot in een mooie zeepbel en steeg hoog in de lucht. Het spreekt vanzelf, dat Johan niet meeging. Hij was met zijn neus in het groene kroos terecht gekomen. Och, daar lag hij nu te spartelen in het water. Maar de kabouter pakte hem handig bij den lederen riem, dien Johan over zijn kiel droeg, en bracht hem in een oogenblik weer op het droge, nog eer Willem recht wist wat er gebeurd was.

„Ik lach me slap," zeide de kabouter, „mijn meester kan toch zoo oolijk zijn."

„Ik ben kletsnat," pruilde Johan, bibberend in de koele avondlucht.

„Maak je niet ongerust, mannetje," troostte de kabouter. „Zoo'n bad kan heelemaal geen kwaad. Ik had je dadelijk te pakken. Ik heb er maar pleizier in, dat boontje zoo om zijn loontje komt. Jij bent vandaag niet al te braaf geweest, weet je dat wel? En mijn meester geeft altijd iedereen wat hem toekomt."

„Je hebt hem opgestookt, denk ik," pruttelde Johan.

„Mijn baard mag in hooi veranderen, als het waar is," verzekerde de kabouter.

„'k Zou veel liever naar grootvader terug willen," begon Willem nu.

„Hoe is 't, mannetje?" vroeg de kabouter met een verbaasd gezicht. „Heb jij óók ondeugende streekjes op je rekening en word je nu bang voor den toovenaar?"

„Welke jongen is er altijd even zoet?" vroeg Willem op zijn beurt. „Ik denk, dat de toovenaar volmaakte jongens wil hebben . . . ."

„Neen, daar vergis jij je in. Je hebt er gisteren een op zijn baadje gegeven, hé? En je haalt wel eens kwajongensstreken op straat uit?"

„Och ja, hoe weet je dat nu ook al? Als de jongens grootvader naschreeuwen, sla ik er op. En ik zal het voor den toovenaar niet laten."

„Dat is flink gesproken. Wees maar gerust, mijn meester zal het zoo erg niet met je maken."

„Is jou meester wel een echte toovenaar?" vroeg Johan.

„Dat zou ik denken," antwoordde de kabouter, terwijl hij weer drie malen in de handen klapte.

Opeens verschenen er een menigte kabouters van tusschen het kreupelhout, en elk hield een brandende fakkel in de hand. Zij

hadden er nog drie in voorraad, die ze aan Johan en Willem en hun kameraad overreikten.

„Wie breng je ons daar, Vlug-ter-been?" riep het heele troepje als uit één mond. Ze zwaaiden allen met hun mutsjes en maakten een leven van belang.

„Voorwaarts, marsch!" commandeerde toen de kabouter, wiens naam de jongens nu meteen wisten. In een oogenblik schaarden zijn kameraden zich achter hem. Johan en Willem moesten elk aan een kant naast hem loopen en zoo begaven ze zich op weg.

„We moeten stevig doorstappen, want een van de jongens heeft

een bad genomen," sprak Vlug-ter-been, terwijl hij zelf het voorbeeld gaf door zóó snel te gaan loopen, dat de anderen hem haast niet bij konden houden. „Je moet warm worden, mannetje," troostte hij Johan, die hijgde van inspanning.

„Klap, klap — klap, klap," klonken de voetstappen in de stilte van het woud. Er was geen ander geluid te vernemen. Praten mocht niemand en zingen deden ze óók niet, zoo laat in den avond. De kabouters wilden de vogels niet in hun slaap storen en ze hadden ook haast om thuis te komen. Nu en dan hoorde men een krekeltje of een kikker, dat was alles.

Zoo liepen ze wel een paar uren door. Toen doofden de kabouters hun fakkels uit en toch was het daarna niet donker rondom hen heen. Het licht, dat uit het gouden paleis door de kristallen vensters scheen, straalde hen hier reeds te gemoet, ofschoon ze nog wel een kleine tien minuten van het paleis zelf verwijderd waren.

„Het lijkt hier wel dag," riep Johan vroolijk uit. En Willem werd nu óók veel opgeruimder. Hij had onderweg nog aldoor aan zijn grootvader gedacht, maar nu vergat hij hem in een oogenblik. En toen ze al dichter en dichter bij het paleis kwamen, sprong hij een voet hoog van pleizier, omdat alles er precies eender uitzag als in zijn droom. De fonteinen sprongen hoog op, en de droppels, die in het licht vroolijk schitterden, vielen op de prachtige bloemen, die overal in perken verdeeld waren. Het eenige wat niet gebeurde zooals hij het in zijn droom gezien had, was, dat de waterdroppels in werkelijke diamanten veranderden, die voor hem bestemd waren. Ze verfrischten de bloemen, maar bleven wat ze waren: echte, kletsnatte waterdroppels. Willem vertelde den kabouters van zijn gedroom en allen riepen uit, toen hij over de diamanten sprak: „Je moet maar geduld hebben; al die heerlijkheid zal wel komen op zijn tijd."

De beide jongens konden bijna niet gelooven, dat er zooveel moois in de wereld was en dat ze het voor zichzelf verkrijgen konden óók, zooals de kabouters hun toch verzekerden.

Vlug-ter-been zeide nu tegen zijn kameraden, dat ze heen konden gaan, elk aan het werk, dat ze nog vóór den nacht te doen hadden.

Hijzelf moest de jongens bij den toovenaar brengen, dat had deze zoo bevolen.

Daar klopte hij dan aan de gouden poort. De jongens konden hun hart voelen bonzen, zoo wonderlijk waren ze ontroerd.

Bijna op hetzelfde oogenblik, dat de heldere slagen in de lucht weerklonken, opende zich de poort. Twee zware, breede deuren weken van elkander en een stroom van licht kwam den binnentredenden te gemoet. De kabouter nam de knapen nu elk bij de hand, want uit zichzelf durfden ze geen stapje nader komen. Toen hun oogen een beetje aan de zee van licht gewoon waren en zij zelf door den steun, dien ze bij den kabouter voelden, wat geruster werden, keken ze eens rond. Overal bloemen en spiegels en kronen van edelgesteenten. O, wat een pracht, wat een pracht! De vloer, waarop ze liepen, was met allerlei mooie figuren van de fraaiste kleuren ingelegd. Zoo glad als een ijsvlakte was hij. Ze durfden er maar heel voorzichtig en langzaam op voortgaan, zoodat de kabouter, die er zich heel gemakkelijk op bewegen kon, er bijna ongeduldig onder werd.

Aan het einde van de zaal kwamen ze opnieuw aan een gouden poort, die ook weer door twee zware deuren gesloten was. Aan elk van de twee hield een schoone toovernimf de wacht, die aanstonds het drietal wilden doorlaten. Maar de kabouter wachtte een oogenblik, nadat zij elk een van de beide deuren geopend hadden.

„De jongens moeten niet denken, dat hier alles maar zoo gemakkelijk gaat," sprak hij ernstig tegen de beide nimfen. „Vertel hun eerst maar eens, hoe gij heet; dan zal ik hen verder wel op de hoogte brengen."

„Ik heet Liefde," verklaarde de teerste van de twee. Zij had zulk blank vel en zóó fijn, dat haar gelaat bijna doorschijnend scheen. De zachtblauwe oogen waren teer en vriendelijk van uitdrukking en er straalde toch zooveel kracht uit, dat de beide knapen zich als vanzelf moediger in haar bijzijn voelden. De slanke, teedere gestalte van de nimf, de lange zilverblonde haren, die haar als een mantel omgaven, dat alles deed aan groote teerheid denken; maar de lenigheid der bewegingen, de gemakkelijkheid, waarmede zij de zware metalen deur als spelend opende en bij het dralen van den kabouter, zachtjes heen

en weer bewoog, toonden duidelijk dat kracht de voorname eigenschap in het schoone wezen was.

Zij kuste de beide knapen vriendelijk op het hoofd. Toen trad de andere nader om hen eveneens te kussen. „Ik heet Volharding," sprak ze. Haar stem klonk krachtig en gebiedend. Niets van teerheid was er in houding of uiterlijk te bespeuren. Haar overvloedig donker haar, de zwarte oogen, de sterke lichaamsbouw en de gebiedende uitdrukking in heel het wezen sprak van een onverbiddelijke, door niets te verzwakken wilskracht.

„Dus we krijgen voor deze enkele maal vrijen doortocht?" vroeg de kabouter.

„Van harte gaarne," antwoordden de twee schoone wezens gelijktijdig.

„Kijk nu maar eens uit je oogen," vermaande de kabouter Johan en Willem.

Zij gehoorzaamden en konden een kreet van bewondering niet binnenhouden.

Nog fraaier en rijker was deze zaal; en aan het einde er van, op een gouden troon, zat de toovenaar. Hij wenkte het drietal om nader te komen, aan welke uitnoodiging de knapen slechts schroomvallig gehoorzaamden. Had Vlug ter-been hun niet goeden moed ingesproken, ze zouden bijna niet gedurfd hebben.

Een menigte kabouters liepen in de zaal rond. Aan hen was de zorg voor de bloemen en de lichten toevertrouwd en daarmede hadden ze 's avonds heel wat te doen.

Aan weerszijden van den troon stonden er ook eenigen geschaard, om den toovenaar te dienen zoodra hij hen noodig had.

„Laat eerst de oudste van de twee knapen eens bij mij komen," sprak de toovenaar tot Vlug ter-been.

Deze nam Johan bij de hand en vermaande hem om nu maar flinkweg te antwoorden op hetgeen de toovenaar hem vragen zou.

„Zoo ben je dus bij mij gekomen om gelukkig te worden?" begon deze.

„Ja," antwoordde Johan met een beverige stem.

„Waardoor denk je dan wel, dat je gelukkig kunt worden?" vroeg de toovenaar weer.

Johan haalde diep adem. Hij deed zijn best om al zijn moed bij elkaar te krijgen en dat gelukte hem ook wel, toen hij juist een aanmoedigend knikje van Vlug-ter-been opving.

„Ik wou graag schatrijk worden," verklaarde hij met van verlangen stralende oogen.

„Zóó; rijkdom is een goed ding," hernam de toovenaar. „'t Hangt er maar van af, hoe je er aan komt en of je het geld goed weet te gebruiken. Je wilt er zeker wel wat moeite voor doen, nietwaar?"

„De kabouter vertelde mij, dat u een toovenaar bent," gaf Johan met een beetje verwondering ten antwoord.

„Wel, dan heeft Vlug-ter-been je de waarheid verteld. En toen dacht je, dat ik je maar even aan hoefde te raken om je in een schatrijken prins te veranderen. Is 't niet zoo?"

„Ja — toovenaars kunnen alles, wat ze willen."

„Zeker, en dat kan ik ook. Ik kan op dit oogenblik van je maken wat ik wil. Wat zou je schrikken als ik je eens in een kikvorsch veranderde...."

Johan ging een paar passen achteruit. Hij werd bang.

„Och," riep hij op smeekenden toon, „doet u dat toch alsjeblieft niet."

„Ik denk er niet aan," hernam de toovenaar.

Johan zuchtte diep en herkreeg zijn moed weer.

„Ik houd er van om jongens óók eens te laten toonen, dat ze doen kunnen wat ze willen," ging de toovenaar voort. „Je kunt groote macht verkrijgen, als je je inspant om altijd het goede te willen, om ijverig te zijn en voor anderen wat over te hebben. Je wilt dus rijk en gelukkig worden....?"

Johan kreeg nu zooveel moed, dat hij den toovenaar in de rede viel.

„Als ik rijk ben, ben ik vanzelf gelukkig óók," sprak hij.

„Hola," antwoordde de toovenaar, „dáárin vergis je je, mannetje. Als je héél rijk bent, kun je nog best ongelukkig wezen."

„Dat geloof ik toch niet," meende Johan.

„Je durft nogal. Je moet nog een heeleboel leeren, denk ik," besloot de toovenaar. „Ik zal je eens wat zeggen: ik wil je gelegenheid geven om alles goeds te verkrijgen: rijkdom, geluk, alles wat je wilt. Maar je moet er zelf je best voor doen...."

„Daarvoor hoef je niet bij een toovenaar te komen," dacht Johan bij zich zelf. Hij had het graag hardop gezegd, maar daar had hij toch den moed niet toe.

„Je moet er zelf je best voor doen," herhaalde de toovenaar. „De kabouters zullen je helpen, ze zullen je den weg wijzen, hoe je vlijtig en liefderijk kunt worden, hoe je met volharding de moeilijkheden overwint, die je zeker wel zult tegenkomen bij het werk, dat je hier te doen hebt...."

„Ik zou veel liever naar moeder terug willen," klaagde Johan nu schreiend.

„Heb je dan geen lust in werken?" vroeg de toovenaar. „Maar hoe kun je nu zoo naar je moeder verlangen, terwijl je haar daar straks heelemaal vergat?"

„Dat deed ik niet," zei Johan brutaal.

„Je kunt me niets wijsmaken, jou kleine ondeugd," hernam de toovenaar. „Ik weet precies wat je denkt en daarom weet ik ook, dat je niet eens zorg over je moeder had, toen je hier naar toe kwam. Je kunt hier nu maar zoo ineens niet vandaan komen. Rijk en gelukkig wil ik je maken, dat beloof ik je. Maar je moet het eerst waard wezen. Ga nu met Snapgraag mee. Hij zal je alles vertellen, wat je te doen hebt. Hij houdt veel van een praatje. Bij mij hoef je niet terug te komen, vóór je zóó goed bent, dat de twee toovernimfen, die de gouden poort bewaken, je doorlaten. Dat doen ze nu zoo gemakkelijk niet meer."

De toovenaar riep thans Willem tot zich en terwijl deze gehoorzaamde, nam een van de kabouters, die aan de rechterhand van den toovenaar stonden, Johan bij de hand om hem uit de zaal te brengen. Deze kabouter, Snapgraag was het, bleef in de voorzaal op Willem wachten.

„Zeg me eens, of jij óók naar rijkdom verlangt," begon de toovenaar tot Willem.

Met een kleur van verlegenheid antwoordde deze van ja.

„Zóó," klonk het weer heel vriendelijk, „en hoe rijk zou je dan wel willen zijn?"

„Zóó rijk," antwoordde Willem, „dat grootvader nóóit meer hoefde

te werken. Dat zou me wat heerlijks zijn, als grootvader altijd een gemakkelijk leven had en als hij eten en drinken kon zooveel hij verlangde. Dan zou hij weer sterk worden en nog heel lang leven. Als we dan een héél mooien winkel konden opzetten...."

„Wat voor winkel?" vroeg de toovenaar.

„Een prachtigen speelgoedwinkel," antwoordde Willem weer, terwijl zijn oogen straalden van blijde verwachting. „Misschien zou grootvader wel veel pleizier in zoo iets hebben. Als ik dan de klanten hielp, hoefde hij alleen maar voor liefhebberij nog wat te knutselen. Want grootvader houdt daar veel van...."

„Je kunt wel véél meer krijgen dan geld om een speelgoedwinkel op te zetten," hernam de toovenaar. „Maar je moet eerst toonen, dat je wat goeds waard bent. Heb je lust in hard werken?"

„Zeker," betuigde Willem hartelijk. „De kabouter zal grootvader helpen, heeft hij me beloofd...."

„Vlug-ter-been, bedoel je?"

„Ja. En zal ik hier zooveel werk vinden, dat ik heel wat voor grootvader verdienen kan? Dat is héél prettig; ik hoop maar, dat ik met het werk overweg kan."

Terwijl Willem dit zeide, betrok zijn gezicht een beetje.

„Is 't heel moeilijk werk?" vroeg hij.

„Makkelijk is anders," sprak de toovenaar. Toen liet hij er op goedigen toon op volgen: „Jij bent toch zeker geen jongen, die den moed gauw opgeeft?"

„Maar als ik het werk nu eens niet goed doe?"

„De kabouters willen je leeren. Komaan, Vlug ter-been zelf zal je brengen waar je wezen moet, om vannacht te slapen. Dat zal je toch niet te moeilijk vallen, zou ik zeggen."

„Neen," antwoordde Willem, terwijl hij nog half bedrukt keek en onderwijl toch al verruimd lachte.

Vlug-ter-been nam hem thans bij de hand en voegde zich met hem bij Johan en Snapgraag.

„Ik zal blij zijn, als ik je weer door mag laten," sprak de toovernimf Liefde tegen de beide knapen.

„En ik," stemde de andere toovernimf in, „verheug me er óók al op, je weer hier te zien en bij den toovenaar toe te laten. Je kunt er op aan, dat je dan wat goeds wacht."

Bij het heengaan kregen Johan en Willem weer allebei een kus van de toovernimfen.

Ze keken er een beetje vreemd van op toen ze, na het verlaten der prachtige zaal en na verscheidene ruime gangen doorgeloopen te hebben, ten laatste in een klein nauw vertrekje kwamen, waaraan een tweede grensde, dat precies eender was. Een hoop stroo, overdekt met gedroogde varens, lag in een hoek en slechts één deken was er overheen gespreid. Daar mochten de jongens onder kruipen en er zich mede toedekken.

„Wie er het eerst onder ligt, is de eigenaar van het bed," riep de kabouter vroolijk uit. „En de ander maakt dan maar gauw, dat hij naar de kamer hiernaast komt."

„Noem je dit kamers en bedden?" vroeg Johan met een gezicht als een oorworm. Hij bleef staan druilen en zoo lag Willem, die erg veel slaap had, het eerst.

„Hoe zou ik ze anders noemen?" vroeg de kabouter.

„Hokken en hondennesten," antwoordde Johan brutaal.

„Och, jij bent zeker iets héél fijns gewoon. Wij kabouters liggen maar op gedroogde bladeren; en ik verzeker je, dat we er héérlijk op slapen. We worden er altijd lekker in slaap gezongen."

„Zoo? Door wie dan?"

„Door onze eigen moeheid, die maakt zulke aardige tralarietjes in onze ooren en ze duwt ons de oogleden toe...."

„Och, jij praat zulke gekke dingen. Moeheid heeft geen handen."

„Werkzaamheid heeft er meer, daar heb je gelijk in...."

„Ik wou, dat ik hier vandaan was," viel Johan opeens ongeduldig uit, terwijl hij stampvoette.

„Dat kan niet, mannetje," waarschuwde de kabouter.

„Waarom niet?" vroeg Johan. Meteen gaf hij een stootje met zijn voet tegen Willem, maar deze sliep al. Hij keerde zich half wakker om, toen hij de aanraking voelde; maar hij viel dadelijk weer vast in slaap.

„Stoor hem niet," vermaande de kabouter. „Kom, ga jij nu ook maar gauw naar bed. Je kunt niet weg, net zooals ik je zeg. De toovenaar laat niet met zich sollen en je hebt hem nu eenmaal gevraagd om rijk te worden. Daar kun je hier wel toe komen."

„Een mooie toovenaar," sprak Johan op verachtelijken toon.

„Precies," gaf Vlug-ter-been ten antwoord; juist alsof hij dacht, dat Johan meende, wat hij zeide. En toen met een barsche stem: „Allo, nu vlug naar bed, geen praatjes meer, alsjeblieft mannetje!"

Hij duwde Johan in het tweede vertrekje en sloot de deur, zoodat de twee jongens nu van elkander gescheiden waren. Johan lag eerst nog een beetje te schreien vóór hij insliep. Hij had er stellig op gerekend, dat de toovenaar hem in eens schatrijk zou maken. Het viel hem dus bitter tegen en de lust tot slapen verging er hem door. Maar eindelijk sliep hij toch in, wel niet omdat hij moe van het werken was, maar hij werd het toch eindelijk van het schreien.

„Je zult eens zien," had Vlug-ter-been den jongens gezegd, „je zult eens zien, op wat een aardige manier je morgenochtend gewekt wordt." Het was terwijl zij van de gouden zalen naar hun slaapkamertjes gewandeld waren. Maar hij wilde niet verklappen, hoe het in zijn werk zou gaan. De jongens vroegen het hem wel, maar hij had enkel heel geheimzinnig gelachen.

Toen de zon nu den volgenden morgen door de kleine vensters viel, die de kabouter opengelaten had, omdat het zacht weer was, kwam er al heel vroeg een vogeltje in de vensterbank zitten; het eerst bij Willem. Het begon te zingen, dat het een lieve lust was, en na zijn liedje vloog het de kamer in, zette zich op Willems hoofd en begon daar opnieuw. Eerst bleef Willem gerust doorslapen; maar hij werd toch al onrustig, terwijl het vogeltje zoo dapper zijn best deed, en ten laatste hoorde hij wel zóóveel van het gezang, dat hij er van begon te droomen. Hij verbeeldde zich, dat hij in den tuin was en de fonteinen zag schitteren, terwijl zij de mooie bloemen besproeiden, en dat het vogeltje dicht bij hem op een lagen tak van een boom zat.... Maar op eens voelde hij drie scherpe prikjes op zijn voorhoofd; en jawel, toen hij zijn oogen opsloeg, zag hij den

vogel om zijn hoofd fladderen, vroolijk met de vlerkjes klappend. „Wacht," riep Willem uit, „dat heb jij zeker gedaan; en dat is nu zeker die aardige manier, waarvan de kabouter sprak."

De vogel zong nu nog een kort liedje, omdat hij wel begreep, dat Willem het eerste niet heel goed gehoord had. Toen vloog hij snel het venster uit naar Johan.

Deze werd ook maar half wakker van het gezang, maar toen hij

de drie prikjes voelde, sprong hij boos overeind. Hij sloeg naar den vogel, zoodra hij begreep dat deze hem gewekt had. „Laat me met rust," zei hij knorrig en kroop toen weer onder de deken. Het vogeltje vloog weg, het venster uit. Maar Johan zou niet zoo rustigjes weer inslapen, daar hoefde hij niet op te rekenen. Eerst kwam een groote, zwarte kraai, die hem véél harder op het voorhoofd pikte en een luid gekras liet hooren vóór ze wegvloog. Toen Johan nòg niet opstond, kwam er een kikker, die over zijn gezicht allerlei malle

sprongetjes maakte, zoo lang tot Johan met armen en beenen om zich heen sloeg. Toen de kikker weg was, kroop hij echter opnieuw onder het dek. Maar jawel, toen kwam er een hagedis, die langzaam met zijn kille lichaampje over Johans gezicht ging loopen. In een oogenblik sprong Johan overeind op den vloer en hij wilde zoowaar de hagedis een slag met een van zijn schoenen geven, die op den grond stonden; maar het dier was hem te vlug af. In een wip was het door het venster verdwenen. Johan geeuwde en rekte de armen boven het hoofd uit; maar hij voelde niet den minsten lust om zich buiten aan de pomp te gaan wasschen, wat Vlug-ter-been, die nu voor het raam verscheen, hem gelastte te doen.

„Ik kom dadelijk," riep hij den kabouter toe; maar in plaats van dit werkelijk te doen, kroop hij weer in bed. Hij lag nog geen minuut, of Vlug-ter-been kwam weer naar binnen kijken.

„Wat, jou ondeugende jongen, lig je daar weer?" riep hij uit. Toen klapte hij drie malen in de handen.

„Stokje, stokje, kom uit den zolder.
Jaag dien jongen eens uit bed van holderdebolder."

In een oogenblik kwam er werkelijk een stok van uit de zoldering zakken, recht op Johan af. Harde slagen vielen op den luien jongen neer, tot hij holderdebolder, juist zooals de kabouter gezegd had, uit het bed rolde. Overeind durfde hij niet te gaan zitten, want dan had hij de slagen rechts en links om de ooren gekregen. Hij rolde zich net zoo lang om en om en nog er eens om, tot hij in het midden van de kamer lag. Toen stond hij op en stak zijn tong uit tegen Vlug ter-been, die hem buiten stond uit te lachen. De stok was intusschen weer verdwenen.

„Al die kunsten helpen je niet," sprak Vlug-ter-been. Dit zeggende pakte hij Johan bij een arm, sleepte hem door het venster naar buiten tot bij de pomp, en duwde toen zijn hoofd allesbehalve zachtjes onder den waterstraal, zoodat het Johan begon te suizebollen.

„Je vriend is allang klaar," sprak de kabouter; „en je zoudt me nu pleizier doen met maar gauw mee te komen. Jullie moet nu eerst ontbijten en daarna zal ik je wijzen wat voor werk je te doen hebt."

Onwillig gehoorzaamde Johan en toen hij eindelijk aan het werk moest, toonde hij nog minder lust.

„Hoe lang moet dat gezanik nog duren?" vroeg hij, zoodra hij met Willem en Vlug-ter-been op weg was. Hij keek met groot verlangen achter zich naar het mooie park, dat ze spoedig doorgeloopen waren. Zij bevonden zich nu op een pad, dat langs het bosch liep.

„Welk gezanik bedoel je? O, je meent het werken. Malle jongen, hoe kun je van duren praten? Je bent nog niet eens begonnen. Je zoudt liever in het park blijven, niet waar? Daar kon je dan de bloemen vernielen en de zwanen met steentjes gooien...."

De kabouter begon zoo hard te lachen, dat hij niet verder kon spreken. Toen hij eindelijk bedaarde, zeide hij op geheel veranderden toon: „Het zal zoo lang duren als je zelf wilt. Jij komt hier niet vandaan vóór je rijk bent, niet alleen rijk aan geld, maar aan allerlei dingen, die nog veel beter zijn."

„O hoe heerlijk!" riep Willem uit.

„Al die andere dingen kunnen me niet schelen," pruttelde Johan. „'t Zal niet veel bijzonders zijn en voor geld kun je alles koopen; alles wat je maar hebben wilt."

„Daar zou je je leelijk in kunnen vergissen," merkte Vlug-ter-been op. „Maar komaan, dat zal je later zelf wel zien. Hier zijn we aan de werkplaats gekomen. Ik zal je wijzen, wat je doen moet."

Een hooge stapel hout lag voor hen, wel zóó hoog, dat men om er bovenop te komen een lange ladder noodig had. Die stond er dan ook bij; en de kabouter voelde eens, of hij niet uit kon glijden.

„Je moet al deze dikke boomtakken tot kleine blokjes hakken," onderrichtte hij de beide knapen. „Je begint natuurlijk bij de bovenste, de onderste zou je zoo gemakkelijk niet te pakken krijgen...."

Nu lachte Johan toch net zoo goed als Willem. „Je kunt soms wel erg komiek uit den hoek komen," merkte hij op. „Ik heb wel zin in dat klimmen. Wacht eens, ik zal de takken van boven af gooien...."

„Neen, je moet ze er af dragen...."

„Wat kan jou dat nu schelen? Ik mag dat doen, zooals ik zelf wil."

„Zooals mijn meester het wil. Als je er een afgooit, zal je wat moois beleven."

„Zeg maar, wat er verder gebeuren moet," viel Willem ongeduldig in.

„Jij bent een beetje driftig gebakerd," wendde de kabouter zich nu tot Willem. „Maar je verlangt zeker om het rechte van de zaak te weten. Nu dan, elk zoo'n boomtak moet in een aantal kleine blokjes veranderen. Hier heb je elk een scherpe bijl, leg er je vingers niet per abuis onder...."

„Dat zal ik wel laten," viel Johan weer in.

„Praat jij, als je wat gevraagd wordt," vermaande de kabouter. „Het gewichtigste moet ik je nog zeggen: „hierin moet je de blokjes gooien."

Nog vóór hij uitgesproken had, openden zich dicht bij den houtstapel twee groote luiken.

„Kijk er maar eens in," hernam hij, „want 't is de eenige maal dat je het doen moogt. Aanstonds vallen de luiken weer dicht en door een kleine opening, die je zeker nog niet eens hebt opgemerkt, moet je dan blokje voor blokje naar omlaag laten vallen."

„Ja, nu zagen ze in elk der overeindstaande luiken het daglicht door een klein gaatje schijnen, precies in het midden en juist groot genoeg om er twee of drie vingers door te steken.

„Een lekker werkje," pruttelde Johan weer.

„Dat inwerpen van de blokjes zal het ergste niet zijn," merkte Willem op. „Maar laat ons nu eens gauw zien...."

„Ga je gang," sprak de kabouter.

De beide jongens gehoorzaamden en tegelijkertijd deden ze een uitroep van de grootste verbazing hooren.

„O, o, hoe prachtig, hoe overheerlijk!" riepen ze. Maar in een oogenblik was al het moois, dat ze gezien hadden, aan hun oog onttrokken; want de luiken vielen met een harden plof dicht.

„Wat zag jij?" vroeg Willem aan Johan.

„Dat is haast niet om te zeggen," antwoordde deze. „Ik zag bloemen en vogels en toovernimfen en stapels goudstukken, o — ik kon er eigenlijk niet goed uit wijs worden en 't is net of ik maar gedroomd heb...."

„Precies als ik," stemde Willem in. „Begrijp je nu, hoe we de

houtblokken boven op al dat moois moeten gooien? En ik zag niet eens grond. 't Leek wel of er een hemel in de diepte was, mooi blauw, net als die nu boven ons hoofd is. Ik begrijp er niets van."

„Doe maar precies, wat ik je gezegd heb," vermaande de kabouter. „Als je nu het luik nog open kon krijgen, zou je een diepen, donkeren

afgrond zien, met vier wanden van zwarte aarde. Je kunt daar gerust je blokjes in gooien...."

„Hoe kwam het dan, dat we al dat moois zagen?" vroeg Willem.

„Hij houdt ons voor den gek," meende Johan.

„Jij kon je zelven wel eens voor den gek houden," lachte de kabouter. „Je hebt geen werklust, geen vertrouwen in wat ik je zeg.... jongen, dat kon wel eens leelijk voor je afloopen."

En zich toen tot Willem wendende, vervolgde hij: „Wat je daar gezien hebt kun je bereiken, als je vlijtig werkt en je plicht doet. Je hebt al het goede gezien, dat mijn meester je geven wil. In plaats van in je armoedig kamertje te wonen, mag je dan in het gouden paleis je intrek nemen, je mag alle dagen de bloemen en de vogels en al het moois zien, dat er in het park en in het bosch te vinden is, en eindelijk mag je een grooten post bekleeden, dien mijn meester

je geven zal. Dan word je héél rijk en wat nog iets beters is, dan word je ook gelukkig. Maar je moet het met werken verdienen."

„Enkel met houthakken?" vroeg Willem.

„Denk maar niet, dat het zoo'n gemakkelijk werk is," hernam de kabouter. „Daar zijn rare boomtakjes onder, dat kan ik je verzekeren."

„Allo dan maar," besloot Johan, terwijl hij Willem op zij duwde om op de ladder te klimmen.

„Jij bent de oudste van de twee?" sprak de kabouter tot Johan.

„Ja," antwoordde deze.

„Komaan, dan moet jij het eerste naar boven. Je moet één boomtak omlaag brengen. Daarna is het Willems beurt. En dan maar aan het hakken. Ik ga nu aan mijn eigen werk; als het tijd voor jullie is om uit te scheiden, kom ik je waarschuwen."

Meteen ging hij weg. Maar na een paar passen gedaan te hebben, keerde hij zich nog even om. „Denkt er aan, als jullie niet vlijtig werkt, komt er niets van al het moois, waar ik je van gesproken heb. En als je goed doorwerkt maar toch met tegenzin, alleen maar omdat je zoo gauw mogelijk rijk wilt zijn, dan hoef je óók niet te denken, dat er veel goeds op je wacht."

„Heb je nog meer te commandeeren?" vroeg Johan. „We zullen dan toch zeker wel mogen werken, zooals we willen?"

„Zeker, daar kun je gerust op wezen, ik waarschuw je maar in je eigen belang. Dwingen doen we je hier niet. Onthoud intusschen goed wat ik je zeg; die blokjes zijn van een vreemde soort, ze nemen je gedachten in zich op en als je wist wie ze dan lezen kon...."

„Schei nu toch uit," riep Johan ongeduldig.

„Ik word er bang van," zei Willem met een angstig gezicht.

„Dat hoef je volstrekt niet," klonk het nog van den kabouter, terwijl hij op een drafje wegliep.

„'t Zal me benieuwen, wat er hier te koop is," pruttelde Johan, terwijl hij traag de ladder opklom. „Ik dacht, dat een toovenaar heel andere dingen deed dan twee arme jongens in een hondennest te laten slapen en ze dan zulk zwaar werk te laten doen."

„Je ontneemt me den moed," klaagde Willem. „Och, och, als we

nu eens bedrogen uitkwamen, dan hadden we ze thuis voor niets aan hun lot overgelaten."

„De kabouters zorgen immers voor hen," troostte Johan. Hij scheen daar toch wel aan te gelooven, beter dan aan het goede, dat hem zelf hier wachtte. Hij vatte nu juist een grooten boomtak van den stapel, met beide handen; maar o wee, de tak was zoo zwaar, zóó zwaar, dat hij hem weer terstond liet vallen.

„Dien kan ik onmogelijk naar omlaag dragen," riep hij Willem toe.

„En gooien mág toch niet," klaagde deze. „Wat moeten we nù doen? Wil ik eens probeeren?"

„Dat zou je willen. Denk jij, dat je sterker bent dan ik? Neen hoor, ik kan mijn eigen werk nog wel doen?"

Johan vergat in zijn boosheid zijn tegenzin om zich in te spannen. Hij kreeg nu den tak veel gemakkelijker van zijn plaats, legde hem op zijn schouder en begon daarop de ladder af te dalen. Maar toch hijgde hij onder den last, die héél zwaar was.

Daarna klom Willem de ladder op. Hij vond het werk niet zoo erg als Johan. Wel moest hij zich inspannen om een even grooten tak op te nemen en naar omlaag te brengen, maar toch verwonderde hij zich, dat Johan het zoo héél erg gevonden had. Hij zei er maar niets van; en Johan scheen er óók niet op te letten, dat hij zonder klagen het werk volbracht.

„En nu gaan we hakken," zei Willem, terwijl hij een flinken houw met zijn bijl in den boomtak gaf. Johan volgde zijn voorbeeld. Ze werkten een heele poos zwijgend voort, eerst de takken in stukken verdeelend en daarna elk stuk tot een gelijk, klein blokje vormend. De ochtend was al bijna om, toen Willem zijn eerste blokje door de opening liet vallen. Met een van vreugde stralend gelaat deed hij het en daarna ging hij met één oog vlak op de opening liggen om te probeeren of hij daar beneden iets te zien kon krijgen, maar dat ging niet — alles bleef pikdonker.

„'k Ben toch blij, dat ik er al een klaar heb," riep hij vroolijk uit.

„Nou, daar heb ik er óók al een," viel Johan in, terwijl hij zijn

blokje in de tweede opening wierp. „Voor mijn part mag de toovenaar onder in het gat staan en mijn blokje duizend pond wegen."

„Dat meen je niet," sprak Willem.

„Wel zeker méén ik het," hield Johan vol.

Weer werkten de twee stil voort. Het leek wel, of Willems bijl véél scherper was dan die van Johan. Ze ging ten minste veel gemakkelijker door het hout.

„Laat me de jouwe eens probeeren," vroeg Johan eindelijk aan zijn kameraad. Deze gaf hem zijn zin.

„Wel drommel," klonk het toen, „nou is de jouwe net zoo bot als de mijne."

„Wel neen," zei Willem, „de jouwe is nog véél scherper. Ik wil ten minste wel ruilen, maar als je toch liever je eigen bijl hebt....?"

„Ja, geef hier!"

Daar verscheen op eens Vlug-ter-been.

„Ieder zijn eigen gereedschap," riep hij den jongens toe, terwijl hij op een drafje naar hen toe kwam loopen. Zij ruilden spoedig de bijlen weer om.

„Ik wil de jouwe niet eens hebben," zei Johan, „ze is misschien nog botter dan de mijne."

„Dat zal je eens gewaarworden," merkte Vlug-ter-been op, „probeer eens!"

Nu viel het Johan leelijk tegen. Zijn bijl was nog véél botter dan te voren, terwijl hij gemakkelijk genoeg kon zien, hoe scherp die van Willem was. Rechts en links vlogen de spaanders, terwijl deze aan het hakken was. De bijl gleed door het hout, dat het een lieve lust was.

„Als ze hier tooveren kunnen, dan is 't alleen om een mensch te plagen," riep Johan ongeduldig uit. „Laat me alsjeblieft maar weggaan. Dáár — ik geef er den brui van." Hij wierp een nog niet geheel afgewerkt blokje tegen den grond, een héél eind van de opening. Maar in plaats van daar te blijven liggen huppelde het blokje zelf naar de opening en verdween er in.

Vlug-ter-been had schik in de verbaasde gezichten der jongens.

„Je had het blokje nog niet glad gemaakt," merkte Willem op.

„'t Kan me geen zier schelen," antwoordde Johan met een ontevreden gezicht.

„Dáárom is het blokje ook maar zelf zijn weg gegaan," sprak Vlug-ter-been nu. „O, mannetje, wat zal je dat leelijk te pas komen."

„'t Kan me niet schelen," herhaalde Johan stampvoetend.

„Maak je maar zoo druk niet," hernam Vlug-ter-been, „'t kan niemand een zier schelen."

„Ik wil weg," dwong Johan.

„Daar komt niets van in. Allo — zeur daar nu niet aldoor over. Je zult eens zien, hoe het je hier meevalt, als je je best maar doet. Vertrouw dan toch een beetje op wat ik je zeg."

Intusschen was Willem met zijn derde blokje gereed. Toen hij het in de opening wilde werpen, vergiste hij zich. Hij hield het boven de opening, die voor Johan bestemd was. Maar jawel, het blokje wilde niet vallen, het bleef hem maar aldoor dicht in de hand geklemd zitten.

„Dat lukt je niet, baas," zeide Vlug-ter-been tegen hem. „Zie je niet, dat je het blokje verkeerd bergt? Wat zeg je nu wel van zulke aardige dingen? Al bleef je daar nu honderd jaar, je zou het blokje niet kwijtraken."

„Dat is aardig," verklaarde Willem.

„Blijf van mijn boel af," snauwde Johan.

„Komt jongens," besloot Vlug-ter-been nu, „frischt je maar eens wat op. Eerst wasch je de handen aan de pomp en dan ga je naar je kamertjes. Daar kun je eten en daarna weer aan het werk. Maar je mag eerst een uur lang spelen. Je kunt gaan waar je wilt, hier of in het bosch, als je met je voetjes maar uit het park blijft. Ik ga nu naar mijn kameraden. Kijk, daar komen ze al; ze hebben hard gewerkt in het bosch, net als ik. Het eten zal ons smaken!"

Willem stelde Johan voor, nadat ze hun middagmaal gebruikt hadden, om het bosch een eind in te gaan. Daar had Johan wel ooren naar en ze speelden daar nu zooals een paar jongens dat doen kunnen. Terwijl Johan met de handen op de knieën voorover gebogen stond om Willem „haasje-over" te laten springen, kwam opeens Vlug-ter-been te voorschijn. Met een aanloopje wipte hij vlug over Johan heen. Dat was een waar kunststuk. Johan en Willem konden hun oogen niet gelooven.

„Jij bent een baas, al ben je klein," zeide Willem, en Johan voegde er bij: „Zoo'n sprong heb ik van mijn leven nog niet gezien."

Vlug-ter-been had er schik in, dat hij den jongens zijn behendigheid zoo getoond had.

„Nu ga ik weer aan mijn werk," zeide hij en hij klom meteen, zoo vlug als een eekhoorn, in een boom. In een oogenblik zat hij in den hoogsten top, zoodat de jongens hem tusschen het loover uit het oog verloren.

Daar begon het ineens beukepitjes te regenen. Er lagen al verscheidene op den grond, maar nu Vlug-ter-been aan het schudden ging, waren er in eens een menigte bij elkaar. De jongens grabbelden hun zakken vol en toen was de lust tot spelen ook voorbij. Ze gingen op hun gemak zitten pellen en eten, totdat ze er haast keelpijn van kregen.

„Allo, jongens," riep Vlug-ter-been hun toe, „'t is tijd, dat je weer aan het werk gaat. Mijn kameraads hebben je ladder gebruikt; kijkt maar eens, of ze die al op haar plaats hebben gezet."

De knapen gehoorzaamden en waren, toen ze op de werkplaats kwamen, niet weinig verbaasd over wat ze daar zagen. De ladder lag als een brug, een heel eind boven den grond, met de beide uiteinden elk op een groote ton zonder deksel. Uit de ééne ton stegen al maar aardmannetjes op, één voor één. Telkens als zoo'n kereltje verscheen, liep hij vlug de ladder over en verdween daarop in de andere ton.

„'k Ben een boon, als ik weet waar ze blijven," riep Willem verbaasd uit.

„Zeg eens," riep Johan een kabouter toe, die juist over de ladder huppelde, „waar zijn nou je kameraads naar toe gegaan?"

„Naar het bosch," was het antwoord.

„Langs een onderaardsche gang?" vroeg Johan weer.

„Natuurlijk!" Meteen verdween de kabouter.

„En waar komen jullie dan vandaan?" vroeg Willem aan den kabouter, die thans te voorschijn kwam.

„Uit het paleis," antwoordde deze.

„Daar moeten we eens wat anders van te weten komen," besloot Johan bij zich zelf; en toen hij Willem voorstelde samen een onderzoekingstocht te doen, stemde deze er in toe.

Zoodra de laatste kabouter in de ton verdween, kwam de ladder vanzelf aanhuppelen en zette zich tegen den houtstapel. De tonnen bleven staan.

„Ze kunnen hier toch wel tooveren," merkte Willem tegen zijn kameraad op. „We zullen zeker nog wonderlijke dingen beleven."

„Ik hoop van ja," antwoordde Johan op veel vroolijker toon dan Willem nog van hem gehoord had, zoolang ze hier waren. Hij scheen opgefrischt door het vroolijke spel in het bosch en den kluchtigen optocht der kaboutermannetjes. Hij ging met lust aan het werk. Toen zijn bijl en die van Willem om het hardst op en neer vlogen, merkte hij plotseling op, dat ze ook even scherp waren.

„Ik ga nu even gemakkelijk door het hout als jij," sprak hij opgetogen tot Willem.

„Wel, dat doet me pleizier," antwoordde deze verheugd. „Je blokje is al mooi glad, gladder dan het mijne, zie je wel?"

Dat was ook zoo, en Johan wierp het met groote blijdschap in de opening.

„Als die akelige toovenaar nu maar een beetje gauw tevreden is," sprak hij onderwijl, „want ik heb geen lust om lang zoo te werken. Ik zou veel liever eens rondsnuffelen wat er hier zooal te kijk is."

„Daar heb ik óók wel zin in," stemde Willem toe. „Vanmiddag, als we klaar zijn, mogen we wel eens rondwandelen. Laat ons dan niet naar het bosch gaan."

„Och, wat zal die middag nog lang duren," zuchtte Johan, terwijl hij aan een nieuw blokje begon.

Hij liet plotseling zijn bijl vallen.

„Ze is weer zoo bot als het hout zelf," riep hij ongeduldig uit. „Mooi gereedschap, dat je hier krijgt. Ik doe geen slag meer, vóór Vlug-ter-been me een andere bijl geeft."

„Ik begrijp er niets van," zei Willem. „Kijk, de mijne vliegt er doorheen."

„Je luiheid maakt jouw bijl zoo bot," klonk opeens de stem van Vlug-ter-been.

„Ik geloof, dat jij hier het meeste te zeggen hebt, dat je overal op ons ligt te loeren en dat je een onverbeterlijke bemoeial bent."

Op spottenden toon zeide Johan dit alles.

„Van al wat je zegt, beantwoord ik maar één ding en dat is het eerste. Ik stem je toe, dat ik, ten minste van ons kabouters, het meeste te zeggen heb. Ik ben de oudste en mijn meester heeft mij tot aanvoerder benoemd."

„Ik zou wel eens in die tonnen willen kijken," hernam Johan zonder veel acht te slaan op hetgeen Vlug-ter-been zeide. Hij had al den tijd, dat deze sprak, naar de tonnen staan kijken.

„Dat zal je wel laten, als ik je vertel hoe leelijk je er te pas

kunt komen. Als je er tegen opklimt, met de ladder bijvoorbeeld, gaat deze terstond naar haar plaats terug vóór je nog uit den put te voorschijn bent gekomen. Dan ben je gepiepkoust, mannetje."

„Maar waarom brengt die tooverladder je dan naar den put heen, als ze je niet terug wil brengen?" vroeg Willem.

„Dat lijkt je onrechtvaardig, denk ik," antwoordde Vlug-ter-been. „Ja, zie je, al wat hier tooveren kan, heeft het van mijn meester geleerd en mijn meester is heel wijs."

„Waarom loopt die onderaardsche gang niet door?" vroeg Johan nu. „Jullie hoefden dan niet zulke malle fratsen te maken."

„Op die plek kan niet gegraven worden," antwoordde Vlug-ter-been. „Daar ligt een schat verborgen. De aarde is er steenhard van het goud, dat er ligt; en niemand kan daar ooit bij komen, of hij moet door bijzondere daden getoond hebben hoe goed hij is. Als hij dit kan, mag hij den schat behouden."

„Dus jullie aardmannetjes deugt niet veel," merkte Johan op. „Je zoudt het goud anders al lang te voorschijn hebben gehaald."

„Dank je voor je goede meening," antwoordde Vlug-ter-been, terwijl

hij op kluchtige manier zijn muts afnam. „Ik wil er tegen jou niet over praten, of ik goed of slecht ben; alleen wil ik je maar zeggen, dat kabouters niet naar menschenschatten graven."

„Des te beter," lachte Johan. „Ik zal er wel werk van maken, reken er maar op."

„Dat wil ik heel graag," was het ernstig gegeven antwoord. „Ik wou maar, dat jezelf vast op den schat kon rekenen. Ik twijfel er aan."

„Wees alsjeblieft geen ongeluksprofeet," besloot Johan ongeduldig.

„Dat wil ik ook niet. Doe je best om den schat te veroveren. Jij en je kameraad mogen wedijveren om het bezit er van."

Willems oogen schitterden van blijdschap. Hij waagde nu óók een vraag.

„Wat moeten we doen om te verdienen, dat we naar den schat mogen graven?" vroeg hij.

„Dat hoef ik je niet te vertellen. Als je goed en gehoorzaam en vlijtig bent, komt dat alles vanzelf terecht."

Dit zeggende verwijderde Vlug-ter-been zich even snel als hij gekomen was.

Willem begon weer ijverig te hakken. Hij haastte zich, alsof hem dat hielp om den middag korter te maken. Nu, dat was ook wel zoo. Er bleven wel evenveel uren, dat spreekt vanzelf, maar onder het werken schenen ze spoedig om te vliegen. Menig mooi blokje verdween in de opening en altijd maakte hij er nog meer bij. Johan zat werkeloos op den grond te pruilen. Eerst had hij moeite gedaan om de ladder van haar plaats te krijgen, maar deze scheen onwillig. Ze bleef als vastgeplakt tegen den houtstapel staan.

„Als het werkuur om is, zal ik je wel krijgen," pruttelde Johan, ging zoo lang hij was op den grond liggen en sliep lekkertjes in.

„Je bent een uil," riep hij tot Willem, toen hij een uur later ontwaakte. „Je werkt maar door, aan dat vervelende werkje, terwijl je net als ik een lekker dutje had kunnen doen."

Juist riep Vlug-ter-been van uit de verte, dat de werktijd om was. Hij vertoonde zich echter niet.

„Ik heb er niet eens aan gedacht," antwoordde Willem. „Ik mag

ons werk wel. Me dunkt, dat het niet zwaar is. Het gaat warempel van een leien dakje. Maar nu wil ik toch mijn gemak wel eens nemen."

Dit zeggende vlijde hij zich een eindje van de werkplaats op het gras neder.

„Je hoeft nòu niet te luieren," verweet hem Johan. „We zouden immers eens rondkijken!"

„Zeker, maar ik bedank je om precies naar jouw pijpen te dansen," verklaarde Willem. „Ik blijf hier eerst eens wat liggen. We hebben nog al den tijd."

„Dan ga ik alleen," besloot Johan. Hij probeerde nu de ladder van haar plaats te krijgen, hetgeen wel gelukte, maar toch niet gemakkelijk, want ze was heel zwaar. Hij legde ze dan ook eerst plat op den grond en sleepte ze toen aan de bovenste sport naar de plek, waar de tonnen stonden.

„Ik zal je vastbinden," sprak hij, en hij raapte meteen een touw van den grond op, dat hem al dadelijk in het oog gevallen was, toen hij zijn plannetje maakte.

Eerst bond hij het met het ééne uiteinde aan de ladder, liep daarna met het touw in de hand rondom de ton en bevestigde toen het andere eind weer aan de ladder.

„Ik ben je te slim af," sprak hij, vergenoegd in de handen wrijvend, „nu zal ik je dan toch eens lekkertjes kunnen gebruiken."

Hij klom vlug van de eene sport op de andere tot hij bij den rand van de ton gekomen was. Toen keek hij in de diepte. Jongens, wat zag het daar zwart! Maar dat leek zoo van uit de hoogte, dacht Johan. Als hij maar eerst beneden was, zou het wel zoo erg niet zijn. Hij had dan den helderen hemel boven zijn hoofd, net zoo goed als hier. Nu keek hij eens uit, op wat voor manier hij naar omlaag zou kunnen komen. Jawel, daar zag hij een trap, dat had hij wel gedacht. Maar ze was een eind verder, dus moest hij langs den rand, van binnen en van buiten een been, zachtjes aan voortschuiven om er bij te komen. Dat ging wel en ten laatste zette hij zijn voeten op de bovenste trede. Maar wat een schrik! Ineens zakte de trap in

elkaar, de treden legden zich zoo netjes op elkander alsof de trap ingevouwen kon worden. Johan was nu veel gauwer beneden dan hij had kunnen denken, maar het pleizier was er af. Hij beefde over zijn gansche lichaam, terwijl hij — en dat was wel een wonder — nog recht overeind op de bovenste trede stond. Toen hij een beetje van den schrik bekomen was, keek hij eens rond, maar hij kon niets onderscheiden dan zwarte aarde overal. Het was er toch wel degelijk héél donker, want hij bevond zich nu nog een meter lager dan de ton in een vierkant gat, dat in den grond gegraven was. Met de handen in het rond tastend langs de aarden wanden, ontdekte hij in een er van den ingang van de onderaardsche gang. Hij zou er graag ingekropen zijn, maar behalve dat hij er een beetje griezelig voor was, had hij er toch ook niet recht overeind kunnen staan, zoo laag scheen ze.

Hij had nu mooi spijt van zijn onderneming; doch hij werd eerst recht angstig, toen hij ontdekte, dat de ladder ook verdwenen was. Niet dat deze hem op 't oogenblik van dienst had kunnen zijn, maar het leek zoo wonderlijk, dat ze, zoo stevig gebonden, toch weg had kunnen komen. Het ging hier toch wel vreemd toe. Zóó zag hij de bovenste sporten nog recht overeind boven de ton uitsteken, zóó was er niets meer van te bespeuren. Het beste was om Willem te roepen. Maar Johans stem klonk zoo dof in de donkere diepte, dat ze Willems oor onmogelijk kon bereiken. Hij stampvoette en schreide nog harder dan hij geroepen had, maar dit hielp hem natuurlijk allemaal niets.

„De kabouters moesten nog uit het bosch terugkomen," bedacht hij opeens. Terwijl hij hierdoor een beetje gerustgesteld een oogenblik met schreien ophield, hoorde hij de stem van Willem, die hem uit alle macht scheen te roepen.

„Ik zit hier beneden en kan er niet meer uitkomen," riep hij zijn kameraad toe.

„Je kunt toch zeker net zoo goed als de kabouters naar boven klimmen," riep Willem terug.

„Naar boven klimmen," hoorde Johan enkel. Hij werd er boos om. „Denk je, dat ik het niet doen zou als ik kon?" riep hij terug.

Willem verstond dit goed. Het geluid van Johans stem ging gemakkelijker naar boven dan dat van Willem in de diepte kon vernomen worden.

„Ik zal toch de ladder maar eens halen," hernam Willem en een oogenblik later zag Johan de sporten weer boven de ton uitsteken en eindelijk zag hij Willem zelf.

„Wat helpt me dat nu?" vroeg hij onvriendelijk.

„Ik begrijp er niets van," dacht Willem, „de kabouters kunnen toch niet tegen den steilen wand opklimmen. Wacht, ik zal je een touw toewerpen."

Hij daalde de ladder weer af, die geduldig bleef staan, raapte een touw van den grond op, hetzelfde dat Johan daarstraks gebruikt had, en klom toen vlug weer naar boven. Hij wierp Johan het touw toe. „Bind het om je middel," riep hij er bij.

Dat deed Johan, met groote inspanning haalde Willem toen zijn vriend omhoog, maar och, toen Johan bijna boven was, brak het touw. Doch de beide knapen gaven den moed niet op. Willem ontdekte tot zijn blijdschap, dat het eind touw dat hij overhield nog lang genoeg was. Maar weer brak het, toen Johan al een mooi eind op weg was om bevrijd te worden. Tot driemalen toe gebeurde hetzelfde en eindelijk was er maar een heel klein eindje touw over. Toen begon de ladder te bibberen en Willem moest zoo vlug hij kon maken dat hij er afdaalde, of de ladder was al aan het huppelen gegaan met zijn last nog op de sporten. Nauwelijks was Johan beneden, of de ladder stond weder tegen den houtstapel.

Er was niets aan te doen: Johan moest wachten tot de kabouters kwamen. Maar dat zou zoo gauw niet gebeuren. 's Avonds namen ze altijd een anderen weg. Wel was die door de onderaardsche gang de kortste, maar er moest nog laat in het park gewerkt worden. Johan moest er aan gelooven om den nacht in de donkere ruimte door te brengen. Wat een spijt had hij nu. Och, hoe bang was hij in de volslagen duisternis! Elk oogenblik vreesde hij, dat er iets uit de donkere gang op hem af zou komen. Een kabouter zou hem welkom geweest zijn; maar hij dacht er aan, hoe er misschien

rotten en muizen zouden komen. O foei — 't was niet om uit te staan, en aan slapen viel ook niet te denken. Hij kon niet eens liggen, omdat de ruimte daarvoor te klein was. Met den rug tegen den wand geleund, knikkebolde hij nu en dan een poos, maar bij het minste geluid werd hij wakker. In de stilte van den nacht zijn er geluiden genoeg te vernemen: de krekels met hun gesjirp, de wind, die de dorre blaadjes verjaagt en de takjes zacht in slaap wiegt of ze, in een onverwachten uitval, weer uit hun gedroom wakker schudt, en dan de insecten, die 's nachts zich niet stilhouden, maar juist nog liever aan het rondfladderen zijn dan overdag. Soms kwamen er een paar dorre bladeren den put inwaaien, wel eens juist op Johan's gelaat, alsof de ondeugden het er op toelegden om hem te plagen.

Tegen den morgen deed hij toch een aardig dutje, maar hij voelde zich erg stijf, toen hij door het gezang van een vogel ontwaakte. Toch richtte hij zich vlug en met een verlicht hart op, want het was nu helder dag en toen hij naar boven keek, zag hij den vroolijken zanger op den rand van de ton zitten, het kopje heen en weer rekkend en lustig tierelierend. Zoodra de vogel zijn deuntje uitgezongen had, klapte hij wel vijf, zes malen met de vlerkjes open en dicht, klapperdeklap; dat was een geluid, of men midden in het bosch was. Ten laatste spreidde de vogel de vlerken breed uit en vloog regelrecht het luchtruim in, hooger en hooger tot hij als een stip verdween. Johan zuchtte, terwijl hij hem nakeek. Kwamen nu de kabouters maar gauw, dacht hij. Juist op dat oogenblik verscheen de ladder weer boven de ton en eventjes later knikte Willem hem van boven af toe.

„Jij heb lekkertjes geslapen," riep Johan hem toe. „Wat zeg je er wel van, dat ik hier zoo leelijk opgesloten zit?"

„Ik wou maar, dat ik iets voor je doen kon," riep Willem terug. „'t Hielp niet veel, of ik van nacht al om je gevangenis heen bleef draaien, ik kon niets voor je doen."

„Ben je niet naar bed geweest?" vroeg Johan in groote verbazing.

„Natuurlijk niet," was het hartelijke antwoord. „'t Spijt me alleen maar, dat ik niets kon uitdenken om je te helpen."

Johan begon te schreien. De spanning van de angstig doorgebrachte uren was in eens verbroken, nu hij zoo getroffen werd door Willem's liefderijkheid.

„Wees maar getroost," riep Willem weer, „de kabouters zullen nu wel gauw komen. Misschien gaan ze van ochtend wel door de onderaardsche gang naar het bosch."

Daar begon op eens de ladder weer te bibberen en jawel, vóórt

ging hij weder, nog vóór Willem beneden was. Met een sprongetje moest deze maken, dat hij op den grond terechtkwam. Het speet hem verschrikkelijk, dat hij niet meer met Johan kon spreken. Maar er was niets aan te doen. Vlug-ter-been kwam juist aan, om hem te zeggen, dat 't werktijd was.

„Jullie bent een paar mooie jongens," bromde Vlug-ter-been in zijn baard. „Toen ik met je ontbijt kwam, zag ik, dat je geen van beiden op bed waart geweest."

„Johan zit in den put opgesloten."

„Dat doet me pleizier," hernam Vlug-ter-been. De wreedaard gooide zoo waar zijn muts in de lucht en ving hem weer met zijn hoofd op, zoodat hij ineens goed stond. „Zeker," herhaalde hij, „dat doet me pleizier. Ik begreep wel, dat het er van komen zou."

„Hij heeft een akeligen nacht gehad," merkte Willem op.

„Hij heeft wel een lesje noodig," meende Vlug-ter-been. „Had ik jullie niet gewaarschuwd?"

„Jawel, maar...."

„Kom me met geen maren aan. Johan is een ongehoorzame jongen. Jij bent óók aan de ladder geweest, zooals ik gezien heb. Maar komaan, dat zullen we je vergeven. Je wou zeker je kameraad helpen."

„Ik kon niets voor hem doen."

„Neen, je had ook niets kunnen verzinnen, dat je een ziertje kon gelukken. Hij moet zijn straf ondergaan.".

„Er is dan niets aan te doen?" zuchtte Willem.

„Neen, je hadt gerust naar je bed kunnen gaan. Ga nu maar werken; slapen wordt er overdag hier niet gedaan."

Willem gehoorzaamde. Hij haalde met de ladder een tak van den stapel en begon te hakken. Zie, wat vloog de bijl er doorheen! Of hij wilde of niet, Willem moest zijn slaperigheid vergeten, zoo vlug volgde het eene blokje het andere op. Maar ten laatste werd hij zoo moe, dat hij 't niet langer houden kon en zich toen ook maar aan het verlangen naar rust overgaf. Hij viel in een rustigen slaap en 't was nog wel een half uur, eer de werktijd om was. Vlug-ter-been lachte, toen hij hem zoo vond.

„Zoo'n arme jongen," mompelde hij, terwijl hij zich voorzichtig en op liefderijke wijze over Willem heenboog om hem te wekken.

Willem keek verschrikt rond en begon Vlug-ter-been te vertellen, hoe moe hij geweest was en hoe hij toen het werk gelaten had, omdat hij zoo naar een slaapje verlangde. „De oogen vielen me vanzelf toe, en 't was net, of iemand me achterover op den grond trok."

„Maak maar zooveel praatjes niet," stelde Vlug-ter-been hem gerust. „Je bent maar eens een heel enkelen keer ongehoorzaam, is 't niet? Voor lui zie ik je niet aan."

„Wil je nu Johan verlossen?" vroeg Willem.

„Neen, we gaan eerst eten. Daarna maken we den tocht door de gang en dan brengen we je kameraad mee naar boven."

„We hoopten zoo, dat jullie van ochtend al zouden komen."

„'s Morgens vroeg werken we in het park, en 's avonds óók nog; dan is de andere weg ons nader."

„Jammer," zuchtte Willem.

„Wel neen," zei de kabouter, „'t is heel goed voor den ondeugd. Hij wou zeker eens zien, of hij den schat zoo ineens kon krijgen. Hij kan er van binnen net evenmin aankomen als wij. En van buiten zou het óók niet gaan, want er is niets in de wereld dat het stukje grond tusschen de twee tonnen ongestraft zou aanraken. Je zoudt een gevoel krijgen, alsof je op een gloeiende ijzeren plaat stond, als je er je voetjes op durfde neerzetten. We hebben voor niets die heele geschiedenis van die twee tonnen en de ladder niet verzonnen.

Het gebeurde, zooals de kabouter gezegd had. Na het eten werd Johan verlost. Och, wat huilde hij en wat was hij moe.

„Je mag een uur slapen," voegde Vlug-ter-been hem toe, „en hier heb je een paar droge boterhammen. Eet die maar eerst op. Water is er genoeg in de pomp, als je soms dorst hebt. Adieu, jou lieverdje," riep hij hem nog toe, juist terwijl hij over de dwarsliggende ladder in de tweede ton verdween.

Johan at gulzig zijn boterhammen op, en het water smaakte hem óók goed. Na zoo lang zonder eten of drinken geweest te zijn, was het hem werkelijk, alsof hij een heel lekker maal van den kabouter had gekregen.

De slaap liet zich niet lang wachten. Bij het laatste hapje brood zat Johan al te knikkebollen; en zoo strekte hij zich dus maar in het gras uit, toen Klaas Vaak hem ten laatste heel en al overmande.

Willem moest zich nu alleen zien te vermaken tot het werktijd was. Hij wandelde het bosch in en daar hij zich nu niet zooals anders door het spelen met Johan ophield, kwam hij verder dan hij ooit geweest was. Hij liep in gedachten, maar opeens werd zijn aan-

dacht getrokken door het geschitter van de zon op het water. Want hij was aan een open plek gekomen, waar zich een groote vijver vertoonde. Het was een prachtig gezicht. Op het heldere, zilverklare water zwommen statige, blanke zwanen en rondom langs den oever dreven groote, sneeuwwitte waterlelies op haar mooie frisch groene bladeren. Varens en vergeet-mij-nietjes, die op den oever groeiden, bogen zich over het water heen, en menig vogeltje strekte het kopje begeerig uit, terwijl het langs den oever rondhuppelde. Maar geen waagde zich op de mooie planten, omdat zij bang voor het water waren. Ze vlogen er wel heel dicht overheen en ze wiegden zich op de teerste boomtakjes al hingen ze ook heel ver over het water, omdat ze zoo goed op hun vlerkjes vertrouwden, maar ze hadden toch geen zin om zich de pootjes nat te maken; dus lieten ze de mooie drijvende bladeren met rust.

Toen Willem vol bewondering stilstond, kwinkeleerden de vogels juist dat het een lust was om te hooren. Overal in het rond, in de hoogste takken, beneden tusschen gras en varens, overal zongen ze uit volle borst. En geen enkel hinderlijk geluid stoorde hen. Het bosch was zoo prettig stil en het gegons van de over het water vliegende mugjes was niet luid genoeg om zich boven die sterke keeltjes te doen hooren. Nu en dan klapperden de zwanen met de groote sterke vleugels. Bij het uitspreiden fonkelden de waterdroppels als diamanten. O, hoe mooi was het, hoe mooi was het!

Maar nog had Willem het mooiste niet gezien. Nog eenige minuten, dan zou hij het aanschouwen. Daar kwam het al, het mooie gouden scheepje, met kleine wit zijden zeilen. Aan het gouden, met kostbare diamanten omzette roer stond een nimf en op de kleine bank voor haar zat een schoone, jonge prinses. Ze scheen niet ouder dan Willem, nog een kind bijna. Haar lange, blonde haren werden met een lichtblauw zijden lint bij elkander gehouden en een gordel van dezelfde kleur, met een diamanten gesp vastgemaakt, sloot haar het witte kleed om het middel. En hoe vriendelijk was haar gelaat met de zachte blauwe oogen, hoe mooi het frissche kleurtje, de roode lipjes en de parelwitte tandjes die ze met lachen vertoonde.

Willem nam eerbiedig zijn muts af om de voorbijvarenden te groeten. Op hetzelfde oogenblik wendde de nimf het roer, recht op den oever aan sturend. Zij wenkte Willem met de hand om nader te komen. Hij gehoorzaamde met een kloppend hart. Wat mocht de nimf wel te vragen hebben? dacht hij; en hoe zou hij durven antwoorden?

Vóór zij een woord sprak, vlijde zij het hoofd van de prinses zacht tegen zich aan, zoodat deze in achterovergebogen houding tegen haar aan leunde. Toen maakte zij een beweging over de oogen der prinses, die terstond daarop dicht vielen.

„Nu slaapt zij," sprak de nimf tot Willem. „Ze is thans veilig bij mij; maar er zal een dag komen, waarop zij hulpeloos hier in haar gouden scheepje zal ronddobberen. De zeilen van het kleine vaartuig zullen in flarden gescheurd zijn en het roer diep, tot op den bodem van dit water gezonken. Ik zal er dan niet zijn om haar te helpen. En omdat zij een koningsdochter is, maar vooral omdat zij zulk een rein en liefderijk gemoed bezit, moet zij gered worden. Jij moet voortaan alle dagen op ditzelfde uur hier komen, dan zul je er ook wezen, als de dag van rampspoed voor de prinses gekomen is. Wil je mij dat beloven?"

Willem sidderde. Hij kon niet spreken van ontroering.

„Wil je?" vroeg de nimf nogmaals, terwijl zij met groote teerheid zijn hand in de hare nam.

„Het moeilijkste wil ik voor u en de prinses doen," antwoordde Willem nu met vaste stem. De aanraking der nimf had hem een wonderlijk gevoel van gerustheid en moed gegeven.

„Ik heb uw belofte," hernam de nimf, „en ik weet dat je ze houden zult. De toovenaar heeft je voor dit goede werk uitgekozen. Het spreekt vanzelf, dat je je best moet doen en de verwachtingen niet te leur moet stellen. Dat zul je niet, ik weet het nu al," voegde zij er nog vriendelijker bij.

„Ik zal alles doen, wat ik maar met mogelijkheid doen kan," riep Willem vol warmte uit.

„Goed, maar nu moet je nog een andere belofte doen. Zul je niet

vreezen, ook al dreigt de dood? Zul je je leven voor een goed werk willen opofferen?"

Willem draalde te antwoorden. De tranen sprongen hem in de oogen, toen hij aan grootvader dacht.

„De oude man zou het niet anders willen dan ik nu van je vraag," hernam de nimf, hiermede bewijzend, dat zij Willem's gedachten lezen kon.

„Daarin hebt u gelijk," besloot Willem. Zijn stem klonk weer vast en de tranen verdwenen in een oogwenk.

„Nu nog iets: je mag met niemand over deze ontmoeting spreken, nóóit, zelfs niet met de kabouters. Zij weten er wel van, want voor die aardige snaken is niets verborgen; maar toch mag er niet over gesproken worden. Zij zouden het je zelf verbieden, en bedroefd zijn, omdat je er je veel leed mede over het hoofd zou halen. Geef mij nu een kus, dan is ons verbond voor altijd gesloten."

Willem boog zich schroomvallig tot haar over en kuste haar op het voorhoofd, waarna hij ook een kus van de nimf terug ontving.

„Nu keeren wij naar het koninklijke paleis terug," sprak de nimf, terwijl zij het roer reeds wendde. „Ik zal den Koning en de Koningin tot hun geruststelling vertellen, dat de redder van hun kind gevonden is. Zij weten, dat het ongeluk komen moet. Het is hun door een booze heks voorspeld. Maar ik beloofde, het af te weren. Daarvoor heb ik nu gezorgd."

Zij wuifde met de hand tot afscheid en wekte de prinses uit haar sluimering, van wie Willem nu een heel vriendelijken groet ontving. Hij boog zich eerbiedig en eerst nadat het gouden scheepje uit het gezicht verdwenen was, dacht hij er aan zijn muts, die hij al dien tijd in de hand gehouden had, weer op te zetten.

Langzaam nam hij den terugtocht aan, altijd peinzend over hetgeen hij zooeven beleefd had. De nimf had zulk een wonderlijken invloed op hem gehad. En de prinses niet minder, al had zij geen enkel woord tot hem gesproken. De gedachte, dat het schoone, lieve kind eenig leed zou kunnen overkomen, vervulde Willem met angst; en een warm gevoel kwam in zijn hart op, om alles te doen ten einde

het te beletten — of eigenlijk, daar hij dit niet in zijn macht had, — haar toch stellig uit het gevaar te redden, als het gekomen was. Voor zichzelf vreesde hij volstrekt niet en in zijn opgewondenheid dacht hij zelfs op dit oogenblik niet aan grootvader.

Zoo legde hij vlug den terugweg af. Het scheelde maar weinig, of hij was te laat gekomen. Vlug-ter-been, die hem zag aankomen, wenkte, dat hij wat zou aanstappen.

„Je werk wacht op je," riep hij hem toe, „en je schijnt te denken, dat je nog al den tijd hebt."

Op een drafje kwam Willem nu aangeloopen.

„Je bent héél ver het bosch in geweest," sprak Vlug-ter-been. „Ik mag in een beukepit veranderen, als ik het mis heb."

„Ja.... ja...." stotterde Willem.

„Zie je wel. Maar nu zal ik je eens een raad geven." De kabouter gaf Willem een knipoogje en zette een heel slim gezicht. „Mondje dicht, zeg ik je."

„Hij weet zeker alles," dacht Willem, terwijl hij zich voornam te gehoorzamen. Daarop begaf hij zich naar zijn werk.

Johan stond slaperig hout te hakken. Zijn bijl was botter dan ooit en de weinige blokjes, die hij maakte, zagen er ruw en leelijk uit. De arme dingen werden met een duw en een schop door de opening gelaten.

Willem vond het prettig, dat Johan hem niets vroeg; maar den anderen dag, toen het rustuur gekomen was en hij zijn tocht naar het bosch doen moest, zat hij er over in, hoe hij zonder Johan naar den vijver zou komen. Johan mocht dan toch zeker evenmin iets zien, als het zoo stellig verboden was er met hem over te praten. Of zou de nimf enkel bedoeld hebben, dat er gezwegen moest worden over het gevaar, dat dreigde, en de hulp, die hij beloofd had? Hij wist het waarlijk niet en hij zat er nu wel een beetje over in.

Daar verscheen Vlug-ter-been, juist toen de jongens naar het bosch wilden gaan.

„Neem hem gerust mee," sprak hij tot Willem, „dan zul je een aardigheid beleven."

Willem werd een pak van het hart genomen. En hij werd nu nieuwsgierig óók, zoo zelfs dat hij Johan te vlug naar den zin liep. Maar Willem stoorde er zich niet aan en zoo kwamen ze vrij gauw aan den vijver. Dadelijk begon Johan takjes en kluitjes aarde naar de zwanen te werpen, maar hij kon ze geen enkelen keer raken. Het gekste was, dat elk kluitje zoo'n harden plomp in het water gaf en dit zoo hard deed opspetten, dat Johan, die zich over den oever boog, het gelaat vol slijkvlekken kreeg, zonder dat hij er echter iets van bemerkte. De zwanen kregen er niets van en hun blanke veeren schitterden in den zonneschijn verblindend wit.

Willem's hart klopte, toen hij het gouden scheepje zag aankomen. De nimf stond weer aan het roer en de prinses was op het bankje gezeten. Beiden groetten hem allervriendelijkst, terwijl ze voorbijvoeren. En Willem boog eerbiedig, de muts in de hand.

„Ben je mal geworden, jongen?" vroeg Johan, terwijl hij naar Willem keek.

„Zie je dan niets?" vroeg deze verbaasd.

„Wat zou er te zien zijn, behalve de zwanen?" was het antwoord.

Het scheepje ging juist dicht langs den oever. De wit zijden zeilen stonden bol door het koeltje, dat er juist in blies, en de nimf zoowel als de prinses wuifden al maar vriendelijk met de hand.

„Zie je niets?" vroeg Willem nogmaals in de grootste verbazing.

„Ik geloof, dat jij niet goed wakker bent," hernam Johan; „je droomt zeker van het een of ander."

„Dat is de grap, waarvan Vlug-ter-been sprak," dacht Willem. „Ja, 't is ook waarlijk allerkluchtigst. Johan ziet niets. Nu hoef ik ook niet bang te zijn, dat hij me iets vraagt, waarop ik niet zou mogen antwoorden. Jammer genoeg, dat hij de mooie prinses en de nimf en het mooie gouden scheepje ook niet eens bewonderen kan."

Willem was op den terugtocht zoo vroolijk, dat hij de aardigste spelletjes verzon; en Johan, die nog niet heel goed gemutst was na al de akeligheid, die hij den vorigen dag had ondervonden, kreeg er zijn vroolijkheid door terug, zoodat hij dien middag veel beter en lustiger werkte.

Dagen en weken verliepen, zonder dat er veel bijzonders gebeurde. De jongens moesten altijd door werken. Johan had er nog steeds even weinig zin in, maar toch had hij vlagen van ijver door het verlangen naar rijkdom. Doch hij twijfelde telkens aan de macht van den toovenaar, omdat het goede, dat deze beloofd had, niet gauw genoeg kwam; en zoo overvielen hem aldoor moedelooze buien, waarin de lust tot werken heel en al verdween.

Willem verloor ook soms zijn opgeruimdheid, als hij aan grootvader dacht, die nu altijd zoo alleen was. Dan vielen de tranen, die

hij schreide, op de houtblokjes zonder dat hij het bemerkte. De dagelijksche wandeling naar het bosch vond hij héél prettig, want altijd zag hij het gouden scheepje en kreeg hij een vriendelijken groet van de nimf en de prinses. Maar toch bedroefde hem de gedachte aan den dood, die hem misschien dreigde en die grootvader van alles, wat hij in de wereld liefhad, zou berooven, zoodat hij oud en hulpeloos zou achterblijven.

„Je hebt niet genoeg vertrouwen," vermaande Vlug-ter-been, als hij Willem soms bedrukt zag. „Ik heb het je al honderd maal gezegd."

Vlug-ter-been scheen altijd te weten, wat iemand dacht. Toch was er nooit over de prinses een woord tusschen hem en Willem gewisseld.

„En jij hebt heelemaal geen pit in je," plaagde hij Johan, terwijl hij hem een onzachten duw in de zijde gaf.

Al wat er in dien tijd voor bijzonders gebeurde, was dat Johan weer een ondeugenden streek uithaalde. Gelukkig richtte hij er niet zoo heel veel kwaad mee uit, en Willem had er den grootsten schik in, zelfs toen Vlug-ter-been hem een draai om de ooren gaf om zijn gelach.

Johan was namelijk op zekeren morgen te lui geweest om een tak naar omlaag te dragen. Hoewel de kabouter hem vroeger er voor gewaarschuwd had, gooide hij pardoes van boven af den tak op den grond. Deze bleef eerst een poos recht overeind staan en begon toen als een dolleman in het rond te vliegen, hoe langer hoe sneller, eindelijk regelrecht het bosch in. Willem, die er zooveel kwaad niet in zag, vooral niet toen al de kabouters kwamen aangeloopen en het uitschaterden van het lachen, gooide nu ook zijn tak naar omlaag. Jawel, die deed precies eender. 't Was een spektakel van belang, tot Vlug-ter-been er bij kwam.

„Klets, klats," elk kreeg een flinken klap.

„Nu jullie de handen uitgestoken," commandeerde Vlug-ter-been zijn broeders. „En jij ook," wendde hij zich tot Johan met nog een flinken klets om de ooren: „Jij ook, mannetje," tot Willem, die een klets om beide ooren kreeg.

„De handen uitsteken," zooals Vlug-ter-been gezegd had, beteekende dat al de kabouters in gestrekten draf de takken moesten zien te vatten. Och, wat een gewoel en gewarrel was dat! In het bosch was het heelemaal niet te doen. De takken waren haast niet te onderscheiden van de levende, die aan de boomen zaten. Telkens stootten zich de kabouters den neus; en voor de beide jongens was het niet om bij te houden.

Eindelijk kwamen twee kabouters met de vluchtelingen aanloopen. Johan en Willem moesten dien morgen een half uur langer werken

en kregen geen goed woord meer van Vlug-ter-been, omdat ze nog pret hadden over de opschudding.

Geen der kabouters echter, zelfs Vlug-ter-been niet, was boos om het voorgevallene. Maar ze zeiden toch, dat het niet meer gebeuren mocht, want dat er dan al bitter weinig gewerkt zou worden.

De jongens voelden lust, om den heelen houtstapel op die manier eens aan het dansen te brengen; maar ze begrepen wel dat er dan wat leelijks op zou staan. Johan liep dikwijls met een verlangend hart om de plek, waar de schat verborgen lag. Hij dacht er telkens aan, of er geen middel te vinden was om ze op te graven, dan hoefde hij niet te wachten tot dat eeuwige werken hem rijk zou maken. Hij geloofde ook niet, dat hij 't door werken zoover brengen zou. De schat lachte hem toe. Die had je zoo maar voor het grijpen, dacht hij; een beetje graven zou zoo erg niet zijn. Maar toen hij het eens eventjes probeerde, werd de spade gloeiend heet, zoodat hij ze wel moest loslaten. Voorzichtigheidshalve had hij de voeten niet op de plek, maar er vlak naast gezet. Hij lachte al bij zichzelf over zijn slimheid. Een spade had geen gevoel, dus zou hij het werk best op die wijze kunnen doen. Als hij eerst maar een kleine opening had, dan zou hij grabbelen, neen maar, dat zou een heerlijkheid zijn.

Toen hij na zijn mislukte poging weer aan het houthakken was gegaan, was het alweer Vlug-ter-been, die hem voor het lapje hield.

„Je hebt je vingertjes gebrand, hé?" vroeg hij met een knipoogje. „Zie je nu wel, dat houthakken vrij wat beter is?"

„Op een goeien dag loop ik weg," bromde Johan.

„Daar heb je gelijk in, jongen," stemde de kabouter toe, „als je er kans toe ziet, kun je niet beter doen."

Johan beproefde het werkelijk, maar Vlug-ter-been hield hem toen toch tegen.

„Je kunt met nieuwen moed beginnen," sprak deze. „En als je naar mijn raad wilt luisteren, doe je dat ook. Ik wil je wel ronduit zeggen, dat mijn meester ontevreden is. Maar hij is geduldig. Bedenk dus wel, wat je doet."

Johan ging weer stilletjes aan zijn werk. Hij deed zelfs een paar

dagen meer zijn best, maar dan kwam de oude tegenzin weer, en deed hij zoo weinig, als hij met mogelijkheid kon.

Och, wat zou het hem later berouwen!

De dag naderde al meer en meer, waarop beslist zou worden, welk lot de toovenaar Johan en Willem had toegedacht.

Op zekeren dag gingen de jongens als naar gewoonte in het middaguur het bosch in. Het woei hard, maar dit hield hen niet terug, want zij mochten wel gaarne krijgertje spelen met de dorre bladeren, die bij elke windvlaag opvlogen. Ze wedijverden met elkander wie het 't langst tegen den wind kon uithouden zonder buiten adem te geraken.

Onder het loopen stak de wind al heviger en heviger op. Het werd een ware storm en toen ze bij den open vijver kwamen, konden ze bijna niet op hun beenen blijven staan.

Opeens verscheen Vlug-ter-been van uit het hout. „Dat heb je hier nog nooit beleefd," sprak hij. „Wij kabouters hoeven vandaag niet stil te zitten. We hebben handen vol werk."

Hij had een hoogroode kleur van inspanning en terwijl hij zijn muts even afzette om er de dorre bladeren af te schudden, ging hij ernstig voort: „'t Is een dag vol gevaren."

„We zijn niet bang," riep Johan opgewekt uit. „We willen je graag helpen, zeg maar wat er te doen valt."

„Ja, ja," stemde Willem in, „je moest ons maar aan het werk zetten."

Vlug-ter-been keek Johan onderzoekend aan, alsof hij een beetje aan zijn ijver twijfelde.

„Meen je het?" vroeg hij.

„Natuurlijk," antwoordde Johan en zijn toon klonk heel oprecht.

„Daar is werk voor je," sprak de kabouter, die opeens nog veel ernstiger keek. „Zie eens."

„De prinses!" riep Willem verschrikt uit.

Op korten afstand verscheen werkelijk het gouden scheepje. De zeilen waren aan flarden gescheurd, het roer was losgeraakt en de prinses zelve lag verslagen van schrik en angst op de knieën, zich vastklemmend aan het wild dobberend vaartuigje.

„Doet je plicht!", riep Vlug-ter-been den jongens toe. „Jullie bent sterk. Gebruikt je kracht om de prinses te redden."

Wonderlijk genoeg zag Johan nu even goed als Willem. De kabouter had hem ongemerkt met zijn gouden staafje aangeraakt, tot belooning van zijn vriendelijke hulpvaardigheid. Dat hij vroeger de prinses niet had kunnen zien, en evenmin de nimf of het gouden scheepje, kwam door zijn eigen ondeugendheid, want al het goede en reine hielden de kabouters onzichtbaar voor wie boosheid in het hart had.

Zonder naar Johan of den kabouter om te zien, was Willem reeds te water gesprongen en zwom hij tegen den wilden stroom in naar het scheepje; nu eens onderduikend, dan wild in de hoogte geslingerd, naar adem snakkend en angstig voor het leven van de prinses. Elk oogenblik dreigde het naar één kant overhellend scheepje om te slaan. In wilde vaart vloog het nu voorbij, met den stroom snel verder gevoerd. En ofschoon Willem om het te achtervolgen nu ook met den stroom mee kon gaan, was het toch slechts met de uiterste inspanning, dat hij eindelijk de hand aan het scheepje sloeg, op hetzelfde oogenblik dat het zijn last overboord wierp. In een oogwenk greep Willem de prinses, maar het scheen hem toe, dat hij met haar in de diepte zou verdwijnen, want de krachten begaven hem ....

„Had ik maar een touw, had ik maar een touw," schreeuwde Johan luidkeels. Hij stond handenwringend van angst het worstelen van Willem aan te zien. De prinses, die nu bewusteloos was, maakte het Willem bijna onmogelijk eenige poging tot redding aan te wenden. Johan begreep, dat zij zinken moesten; en toch had hij niet den moed om ter hulp te snellen.

„We zouden met ons drieën verdrinken," snauwde hij Vlug-ter-been, die weer te voorschijn was gekomen, toe, toen deze hem tot helpen vermaande.

„Je laat je beste kans voorbijgaan," waarschuwde de kabouter. „Reken er op, dat je fortuin gemaakt zou zijn, als je de prinses gered had. Zie eens naar je makker; dat noem ik nog eens moed. En hij weet zich te redden, daar sta ik verbaasd van."

De prinses met den eenen arm dicht tegen zich aan gedrukt, zwom Willem, met één hand de zwembewegingen makend, naar den tegenovergestelden over, altijd met den stroom mede.

Eindelijk, eindelijk, na oogenblikken van naamloozen angst en vertwijfeling, legde hij zijn last op het gras neder, maar verdween toen zelf plotseling in de diepte.

„Red nu ten minste je kameraad," vermaande de kabouter, terwijl hij Johan een duw gaf, die hem haast in het water deed vallen.

„Hoe kan ik, hoe kan ik?" snikte Johan, die nu luid schreide. „Je ziet immers, dat hij al verdronken is?"

„Zoo iets is erger dan ik me had kunnen voorstellen," sprak de kabouter nu vol verontwaardiging. „Al je hulpvaardigheid was maar omdat je dacht een pleizierig werkje van me te krijgen, hé?"

Hij schudde Johan bij elk woord, dat hij uitsprak, heen en weer.

„Laat me los, laat me los!" gilde Johan, „help, help, hij wil me in het water gooien."

Zijn geschreeuw werd opeens overstemd door een wilden uitroep van vreugde, die aan alle kanten van het bosch weerklonk. Het waren de kabouters, welke in groot aantal te voorschijn kwamen.

„Het gouden roer, het gouden roer!" riepen ze als om strijd. „Hij heeft het behouden aan den oever gebracht. Zie, nu ontwaakt de prinses; de nimf is ook weer verschenen. O, geprezen zij onze held, die de booze plannen van de heks verijdeld heeft."

Aller oogen waren naar den tegenovergestelden oever gericht. Ook die van Johan, maar hij kon weer niets zien van alles wat er voorviel. Hij zag niet, hoe de nimf met het gouden roer heen en weer bewoog, hoe, terwijl de storm bedaarde, het gouden scheepje langzaam naar haar toe kwam varen, en hoe op een aanraking van haar hand de zeilen weer blank en zonder scheuren waren geworden. Hij zag Willem niet, die zegevierend naast de prinses stond en haar liefderijk ondersteunde toen zij, nadat de nimf het roer bevestigd had, weer in het scheepje stapte, lachend, en Willem tot dank een kus op het voorhoofd drukkend.

Nu stapte de nimf in en eindelijk ook Willem. Het scheepje stak daarop het breede water over en zette, toen het aan den wal gekomen was, Willem af.

„Goddank gered!" riep hij uit, toen hij Vlug-ter-been zag, die van blijdschap in het rond sprong.

„Wie meen je, jezelf of de prinses?" vroeg een van de andere kabouters.

„Daar geef ik je een draai om de ooren voor," viel Vlug-ter-been driftig uit, terwijl hij ook deed wat hij gezegd had. „Je weet wel, dat de jongen blij is, omdat hij de prinses gered heeft."

„'t Was maar om eens te kijken, wat hij zeggen zou," pruilde de ander. „Hij mag toch ook wel blij zijn, dat hij er zelf goed af is gekomen."

„Dat spreekt vanzelf. Kijk, hij krijgt zijn belooning al."

Allen keken terstond weer naar Willem, behalve Johan, die in het gras lag te schreien.

De nimf deed een kleine gouden keten om Willem's hals. „Die zal je het goede aanbrengen, dat je zoo moedig verdiend hebt," sprak zij, kuste hem daarna ook op haar beurt en wendde toen het roer, waarna zij met de prinses naar het koninklijke kasteel terugvoer.

Nu gebeurde er iets heel bijzonders.

Vlug-ter-been raakte met zijn gouden staafje een enkelen tak van het kreupelhout aan, dat dicht bij den oever groeide. Opeens week het hout op zijde en de nu onbedekte bodem vertoonde een groote vierkante opening, waarin zich een steenen trap bevond. Vlug-ter-been beval Johan en Willem die trap af te dalen. Hij had heel wat moeite met Johan, die nog maar altijd lag te schreien van spijt en die wel begreep, dat er iets heel goeds voor Willem zou gebeuren, terwijl er zeker voor hem weer niets dan akeligheid zijn zou. Hij verwenschte den toovenaar, zonder er ook maar een enkel oogenblik aan te denken, dat hij even goede kansen op geluk had gekregen als Willem en dat hij zelf verzuimd had ze tot zijn voordeel aan te wenden. Juist omdat hij het meest aan zich zelf gedacht had, verkreeg hij het minste; zooals dat altijd gaat.

Hij stompte zoowaar Vlug-ter-been de muts van het hoofd, toen hij eindelijk met een wilden sprong overeind kwam.

„Waarom zouën we die vuile trap af moeten?" vroeg hij op brutalen toon aan den kabouter. „Me dunkt, dat we maar terug moesten gaan. 't Is al lang over den werktijd. Daar sta je anders nog al op."

Intusschen keek Willem eens onderzoekend naar omlaag, terwijl hij zijn voet op de bovenste trede zette. Hij hoorde het water tegen de steenen trap kabbelen. Waar leidde ze dan toch heen, en wat had Vlug-ter been wel met hen voor?

„'k Loop terug, zooals ik gekomen ben," snauwde Johan den kabouter toe, toen deze hem bij den arm nam en met geweld de trap af wilde duwen.

„Terug, zeg je?" sprak Vlug-ter-been. „Waarheen denk je dan wel, dat je terug moet?"

„Wel, naar de werkplaats," antwoordde Johan. „Ik wou, dat jij

en de toovenaar en de heele boel hier in de lucht vlogen, de houtstapel er bij."

„Als jij nu naar je moeder terug kon, om nooit meer bij ons terug te komen, dan zouden we hier met rust kunnen blijven en zagen we elkaar toch evenmin meer. Dan hadden wij tweeën zeker allebei onzen zin."

„Laat me dan naar huis gaan," hernam Johan brutaal.

„Dat is precies wat er gebeuren zal," gaf Vlug-ter-been ten antwoord. „Komaan, jongetje," besloot hij driftig, toen Johan nog stond te stampvoeten van kwaadheid, „houd me niet langer op. De trap af, zeg ik je."

„Hij gaat me levend begraven!" gilde Johan. „Als we beneden zijn, maakt hij den grond weer dicht, o, o, o!"

„Ik zou je dan zeker je kameraad niet meegeven," antwoordde Vlug-ter-been. „Lieve hemel, die is al weg. Zie maar, dat je hem vindt."

Al de kabouters kwamen nu aangeloopen om in den put te kijken. „Hij is op reis naar geluk en rijkdom," riepen ze allen. „Lang zal hij leven, lang zal hij leven — hoera!"

Ze sprongen en dansten en zwaaiden met hun mutsjes, dat het heele bosch er van weerklonk.

Meer uit nieuwsgierigheid dan uit goeden wil, liep Johan eindelijk, hoewel nog aarzelend, de trap af.

„Nu zal je den weg wel vinden," bromde Vlug-ter-been in zijn baard. „We zijn blij, dat we van je af zijn, ondeugende rekel. Komaan, jongens!" — dit laatste sprak hij luid tegen de kabouters — „alles komt nu vanzelf wel terecht. We gaan nu maar weer aan ons werk. De storm heeft genoeg voor ons klaargemaakt."

En het troepje ging onder druk gepraat het bosch dieper in, met Vlug-ter-been aan het hoofd.

Toen Johan beneden was gekomen, moest hij een oogenblik de oogen sluiten, zóó verblindde hem een groot licht, dat uit een onderaardsche gang kwam. Er liepen twee van die gangen naast elkander. Beide kwamen ze in de groote opening uit. De steenen wanden en zoldering, boogvormig in den grond uitgehouwen, waren volkomen

eender; maar Johan zag er slechts één, omdat daaruit een groote stroom licht viel. De volslagen duisternis, waarin de andere lag, maakte dat Johan er niet op lette.

„Wat beteekent dat nu?" vroeg hij zichzelf; „en waar is Willem toch gebleven?"

Hij riep zijn makker luide bij den naam, maar hij kreeg geen antwoord.

„Je makker is al 'n heel eind op weg," sprak op eens een onvrien-

delijke stem. Johan keek verschrikt op. Aan den ingang van de duistere gang stond een haveloos vrouwelijk wezen. Met moeite hield ze een kleine vetkaars aan het branden. Elk oogenblik dreigde die door den tocht uit te gaan.

„Wie ben jij?" vroeg Johan angstig.

Ik ben in dienst van Luiheid en Armoede," gaf ze ten antwoord. Haar stem klonk lusteloos en heesch. „Allo, ik moet jou brengen, waar je wezen moet. Geef me een hand en maak asjeblieft niet veel praatjes."

„Ik ga met jou niet mee," sprak Johan beslist. „Waar is mijn makker? Zeker in die verlichte gang verdwenen, hè?"

„Je bent zoo gek niet, jongetje," lachte zij nu, maar op een manier alsof ze er te lui of te zwak voor was. „Jij begrijpt wel, dat je makker het vette der aarde heeft. Hij is met die mooie fee meegegaan. En kijk eens wat een licht, wat een pracht!"

Het licht golfde maar steeds met volle stroomen uit de gang. Het stak hun in de oogen, maar toch bleven ze begeerig kijken. De muren waren met diamanten bezaaid en elke schittering, die de steenen maakten, deed hun pijn in de oogen.

„Als we maar kracht hadden, dan was dat alles ook voor ons," klaagde de vrouw jammerend. „Voor ons is het slechte van de aarde; och, och, maar ik kan niet anders, ik kan niet anders, ik ben te zwak en jij ook."

„Ik zwak?" riep Johan uit op een toon, alsof hij over ontzaglijk veel kracht en ijver te beschikken had. „Ik wil de verlichte gang door, ik wil, ik wil." Hij stampvoette en ging met geweld zijn zin doordrijven. Maar daar verscheen een schoone fee aan den ingang, die hem tegenhield.

„Die ijver komt te laat," sprak ze. „De donkere weg is nu de aangewezene. IJver en goede wil moeten op den rechten tijd verschijnen. Toch, al komen ze later, kunnen ze véél goed maken; maar nooit het verzuimde terugbrengen. En wat me het meeste voor je bedroeft, is dat je nog niet eens den rèchten goeden wil bezit. Je bent alleen maar begeerig."

„Begeerig," jammerde het havelooze wezen, „begeerig! O, wat kunnen ze toch goed praten, die het vette der aarde hebben!"

„'k Wou, dat ik je met me mocht medenemen," hernam de fee en een paar tranen van medelijden vielen op Johan's hand. Ze veran-

derden in diamanten tot groote verbazing en blijdschap van Johan.

„Bewaar ze," sprak de fee, „en denk aan mijne woorden. Misschien zal het geluk je nog wel eens bereiken. Vaarwel nu, ik hoop je nog eenmaal te ontmoeten."

Met van begeerte fonkelende oogen greep Johan's geleidster naar de diamanten. En schreiend van aandoening en berouw gaf Johan haar toen een van de kleine flonkerende steenen. Deze daad was de beste, die hij in heel zijn leven verricht had. Toen liet hij gewillig toe, dat de vrouw hem bij de hand nam en huiswaarts voerde.

Johan begreep niet heel goed, waar hij nu eigenlijk heen moest. „Naar huis," had dat akelige schepsel gezegd. Meende ze, dat hij als gewoonlijk naar de werkplaats moest, of bracht ze hem bij zijn moeder? En ze wilde onder het voortloopen geen woord meer spreken. Hij moest dus wel afwachten. Langzaam vorderden ze. De gang werd slechts flauw verlicht door de flikkerende vetkaars. Langs de wanden kropen insecten en hagedissen. Foei, Johan griezelde er van. Na een heelen tijd loopens scheen zijn geleidster toch weer lust tot spreken te krijgen, maar niet om hem iets prettigs te zeggen.

„Je zult er meteen van langs krijgen," begon ze, „want we komen nu aan je oude werkplaats."

Johan antwoordde niet. Hij dacht aan niets anders dan de gewone straf, die Vlug-ter-been hem zeker wel had toegedacht. Maar hij vergiste zich. Hij zag opnieuw een wonder; en heel onaangenaam was het. Nadat hij nog eenige schreden geloopen had, bevond hij zich in een groote ruimte, dezelfde waarin hij vroeger de blokjes had moeten gooien, zoo vertelde hem zijn geleidster. Ze waren er nog altijd, nu groot en zwaar en overal met scherpe punten bezet. Dat voelde Johan tot zijn groote verbazing en schrik, toen ze hem allemaal te zamen bombardeerden. Rechts, links, boven op zijn hoofd, vlak van voren in zijn gezicht, vlogen de blokken. Er scheen geen ophouden aan. Zelfs toen de twee de vierkante ruimte verlaten hadden en weer in een precies eendere gang voortliepen als die, waarin ze den tocht begonnen waren, vlogen de blokken nog altijd om Johan's hoofd.

Schreiend en vermoeid van pijn liep hij naast zijn geleidster en

voelde niet den minsten lust om nog iets over het doel van de reis te vragen. Het kon hem niet meer schelen, waar hij te land zou komen. Maar hoe verbaasd keek hij, toen hij ten laatste aan het eind van de gang gekomen, het huisje herkende, waar zijn moeder en zijn zusje woonden.

„Nu ben je, waar je wezen moet," sprak Johan's geleidster. „'t Is hier nog veel te goed voor je; want arm zijn ze hier wel, maar lui niet. Neen, van luiheid hou jij maar alleen."

Meteen verdween ze, zonder dat Johan kon ontdekken, waar ze gebleven was. Hij zelf opende behoedzaam de deur; en toen hij binnentrad, vond hij zijn zusje schreiend.

„Ben je daar eindelijk?" riep ze uit, terwijl ze Johan tegemoet liep en haar armen om zijn hals sloeg. „We waren zoo bedroefd, toen je weg waart gegaan; maar de kabouter kwam ons troosten en vertelde ons, dat je terug zoudt komen...."

„Zei hij anders niets?" viel Johan haar in de rede.

„Jawel," hernam zijn zusje, „hij vertelde dat je dan ook rijk zou zijn — als je je best ten minste wilde doen. En dat heb je zeker wel gedaan?"

„Waar is moeder?" vroeg Johan snikkend, zonder op de vraag te antwoorden.

„Schrik maar niet. Moeder ligt ziek op bed. Wat een uitkomst, dat jij nu juist gekomen bent. We hebben geen cent meer in huis en moeder zou misschien van zwakte en honger gestorven zijn."

Maar Johan durfde niet naar moeder te gaan. Hij snikte maar altijd door.

Opeens verscheen Vlug-ter-been. Hoe verbaasd keek Johan, toen hij hem daar zoo ineens voor zich zag staan.

„Waar is de diamant, dien je zooeven van de fee gekregen hebt?" vroeg de kabouter.

Johan toonde den flonkerenden steen, dien hij in de hand had.

„Geef hem mij," hernam de kabouter. „Ik geef er je een hoop geld voor in de plaats. 'k Zal het even gaan halen."

Meteen verdween hij, maar kwam spoedig terug. Een stapel blanke

guldens legde hij op de tafel neer. „Ziedaar," sprak hij „nu hoeft je moeder niet van honger te sterven. Er is nu wel genoeg totdat je werk gevonden hebt. 't Is vooral om dat arme mensch, dat ze mij zooveel voor den diamant gegeven hebben. Maar kom, je hebt hem dan toch eerlijk verdiend."

Johan droogde zijn tranen, zoo blij was hij nu. Hij liep terstond naar zijn moeder, die zacht steunde van ontroering. Ze omhelsde

haar jongen, alsof hij de beste zoon was, die er in de wereld bestond. Alle moeders houden zooveel van haar kinderen!"

„Nu zal ik wel weer beter worden," sprak ze met een vriendelijken glimlach, terwijl ze Johan kuste en langs de wangen streek.

„Ik zal hard werken," beloofde Johan haar, diep getroffen door zooveel onverdiende liefde.

„Je kunt het nog een heel eind brengen," kwam Vlug-ter-been

tusschenbeide. „Ja, moedertje," wendde hij zich nu tot de zieke, „rijk is de jongen niet en bij ons kan hij niet meer terugkomen, maar oprecht berouw is een goed ding om hem de handen uit de mouwen te doen steken. Het beste van alles is, dat het goede toch eindelijk boven gekomen is. Het goede is er altijd, weet je, maar het heeft soms moeite om te voorschijn te komen."

Moeder antwoordde Vlug-ter-been niet. Ze gaf enkel haar jongen weer opnieuw een kus.

„We zullen allen te zamen ijverig werken," zei Lize, Johans zusje, nu.

„Daar wensch ik je dan alles goeds mee," sprak Vlug-ter-been, en verdween toen even plotseling als hij gekomen was. Hij was midden in de vreugde, die in het paleis van den toovenaar heerschte, even weggeloopen om bij Johan's thuiskomst tegenwoordig te zijn. Maar nu verlangde hij om terug te keeren. Er zou 's avonds groot feest zijn ter eere van Willem, die....

Wat was er met Willem gebeurd, nadat hij de verlichte gang was binnengegaan? Dit moet ge nu eerst eens geregeld vernemen. Het mooiste krijgt ge dan het laatst en dat is ook het prettigst.

Een oogenblik was het Willem geweest, alsof alles voor hem in het rond draaide. Hij voelde zich nog zwak van de vermoeienis, de natte kleeren deden hem rillen en nu opeens die stroom van licht, neen, het had een al te sterken invloed op hem. Maar toen de schoone fee verscheen, dezelfde wier tranen voor Johan in diamanten veranderd waren, voelde hij opeens zijn kracht herleven. Terwijl zij hem bij de hand al verder en verder voerde, scheen het zelfs of meer dan gewone kracht over hem kwam en in het korte oogenblik, dat de fee hem losliet om even naar Johan terug te keeren, wachtte hij geduldig zonder den minsten angst. Al wat hem hinderen kon, was spoedig vergeten. Opnieuw trad hij hand in hand met de fee voorwaarts en al mooier en mooier werd de omgeving. De gang verbreedde zich, hoe verder ze kwamen. Het was niet te zeggen, vanwaar al het licht kwam. De zonneschijn kon hier niet doordringen en lampen waren er niet. Het scheen of de muren, de zoldering en

de vloer licht uitstraalden. En bloemen prijkten aan mooie frissche ranken, die langs muur en zoldering opklommen. Het was een wonder, een wonder!

Willem was buiten zichzelf van vreugde en geluk onder het voortloopen. Ten laatste kwamen ze ook aan de plaats, waar de blokjes moesten terecht gekomen zijn, die door Willem in het luikgat waren geworpen. De fee vertelde hem dit, want Willem had het uit zichzelf onmogelijk kunnen begrijpen. Hij zag een onmetelijk groote ruimte vóór zich, open en vrij, met de blauwe lucht boven zijn hoofd. Prachtige, statige boomen verhieven hun kruinen hemelwaarts, bontgevederde vogels zongen er hun liefelijke liedjes, bloemen groeiden overal in het rond, in nog grooter overvloed dan op den reeds afgelegden weg, en — wat wel het wonderlijkste was — er viel een regen van edelgesteenten zonder dat Willem door de aanraking pijn voelde.

„Er gaat er geen eentje verloren," sprak de fee tot Willem. „Ze zijn alle voor u en straks komen de kabouters ze verzamelen. Als je nu eens wist waar die kostbare steenen vandaan komen!" voegde zij er schalks lachend bij.

„O — dat zou ik graag weten," betuigde Willem. „Wilt u het mij vertellen?"

„Zeker. Het zijn de blokjes, die je zelf gehakt hebt."

„Hoe is dat mogelijk, hoe is dat mogelijk!" riep Willem in de grootste verbazing en ontroering uit.

„De blokjes hebben je gedachten in zich opgenomen. Die waren heel goed en liefderijk en zoo zie je nu, hoeveel schoons dit uitgewerkt heeft."

„Het is te veel, het is te veel," zuchtte Willem. Toen dacht hij op eens aan Johan. „Ik wou, dat ik mijn kameraad hier bij me had," sprak hij tot de fee. „Of krijgt hij nu ook zooveel moois te zien?"

„Neen," gaf de fee op bedroefden toon ten antwoord. „Hij maakt het op dit oogenblik heel slecht. Doodarm komt hij bij zijn moeder terug. Hij is nu misschien al bij haar."

„Maar ik kon best met hem gedeeld hebben," hernam Willem.

„Kijk eens, wat een overvloed. Ik moet bekennen, dat ik 't heerlijk vind; maar 't is een akelig gevoel, dat Johan nu zoo ongelukkig is."

„Je moet niet vergeten, dat hij er zelf de oorzaak van is," merkte de fee op.

Willem voelde zich wat bedroefd over het lot van zijn makker. Maar de fee leidde zijn gedachten spoedig in een andere richting.

Zij bracht hem naar een gouden trap, welke zij te zamen opstegen. Boven gekomen herkende Willem de oude werkplaats. Daar was alles nog precies hetzelfde. Alleen stond er een gouden spade tegen een der tonnen. De fee reikte ze aan Willem.

„Nu moet je naar den schat graven," sprak ze. „Goud moet met goud worden aangeraakt."

Met een kleur van verrassing gehoorzaamde Willem. Hij zette met krachtige hand de spade in den grond en zie, ze werd nu niet gloeiend heet en de aardkluiten leken zoo zacht, alsof ze maar van los zand waren. Na vijf minuten sprong er op eens een stroom van goud uit den grond omhoog, die als een regen weer nederviel. Terwijl Willem in de grootste verbazing er naar keek, zeide de fee, dat het tijd werd om naar het paleis van den toovenaar te gaan.

„Ik wou zoo heel graag naar grootvader," waagde Willem te zeggen.

„Dien zul je binnen vijf minuten zien," antwoordde de fee op vroolijken toon.

Willem sprong een voet hoog van den grond, zoo blij was hij. Hij volgde nu maar zonder verder te vragen de vriendelijke fee en zoo bereikten ze dan het paleis heel spoedig. De deuren openden zich reeds vanzelf en Willem herkende de voorzaal, waar hij vroeger al eens was geweest. Ja — daar stonden ook de twee schoone godinnen Liefde en Volharding, van wie zijn geleidster de afgezante was. Zij openden ongevraagd de gouden poort, waardoor men in de tweede zaal kwam, de zaal waar de toovenaar zich bevond. En toen Willem er doortrad, altijd nog aan de hand der fee, kusten ze hem op het voorhoofd.

Maar Willem zag in het eerst den toovenaar niet en ook niets van al het moois in de zaal.... want vlak aan den ingang stond

zijn grootvader. Wat een vreugde was het wederzien voor die twee! Grootvader omhelsde hem en drukte hem bevend tegen zich aan, overlaadde hem met kussen, juist als toen Willem nog maar een heel kleine jongen was. En toch leek hij nu al haast een man, zóó was hij in dat jaar gegroeid.

„Dat is een heerlijke verrassing!" zei Snapgraag, het kaboutermannetje.

„Ik heb er harder voor geloopen dan ik ooit van mijn leven nog gedaan heb," merkte Vlug-ter-been op.

Al de kabouters stonden om den troon van den toovenaar geschaard. Het was een leven, dat hooren en zien iemand verging, toen ze, op een wenk van hun meester, Willem luidkeels toejuichten.

„Ik ben verheugd je zoo gelukkig terug te zien," begon de toovenaar, toen er stilte kwam en grootvader Willem bij hem had gebracht.

„Ik ben ook erg, erg blij," antwoordde Willem met een beverig stemmetje, „en ik dank u voor al het goede...."

Nu bleef hij ineens steken. Hij kon geen woordje meer uitbrengen.

„Je hebt alles aan jezelf te danken," hernam de toovenaar nu. „Goede gaven bezit ik in overvloed en tooveren kan ik óók heel best, maar als de menschen het goede niet doen, kan ik ze mijn gaven niet geven."

„Ik heb enkel maar héél veel van grootvader gehouden," merkte Willem op, „dat is alles. En dat moest ik immers vanzelf wel doen? Hij is zoo goed."

„Juist. En nu krijgt hij door jou zijn belooning."

„Dat is prettig," riep Willem verheugd uit.

Weer begonnen de kabouters te juichen. „Dat is prettig, prettig, prettig!" riepen ze om het hardst.

De toovenaar wenkte eindelijk, dat ze stil zouden wezen.

„De Koning heeft je laten uitnoodigen," begon hij vervolgens opnieuw tot Willem. „Hij wil je bedanken voor de redding van de Prinses, zijn dochter. De fee zal je er heen brengen. En je grootvader mag met je meegaan."

Nu voelde Willem zich een beetje minder op zijn gemak. Het

was wel prettig den Koning en de Koningin en de Prinses persoonlijk te mogen zien, maar o foei, wat zou hij verlegen zijn. Het was niet om te zeggen.

Dralen hielp echter niet en hij zeide dus den toovenaar, dat hij maar terstond wilde gaan. Nu brachten de kabouters hem en zijn grootvader in optocht naar buiten en daar wachtte hem een nieuwe verrassing. Niets meer of minder dan de gouden staatsiekoets van den Koning stond voor hem gereed. Hij durfde eerst niet instappen, maar grootvader ging hem voor en toen moest hij wel volgen. Een lakei opende en sloot het portier, waarna hij achter op het rijtuig sprong, om daar met zijn mooie livrei kaarsrecht op de trede te blijven staan. De even prachtig uitgedoste koetsier legde de zweep over de fraaie schimmels en voort ging het in galop.

Willem's hart klopte, dat hij het hooren kon, toen hij met grootvader bij den Koning werd toegelaten. Zij bogen beiden diep en eerbiedig voor hun Vorst; maar de Koning, die op een gouden stoel gezeten was, stond op, nam Willem bij de hand en dankte hem voor de redding van zijn kind.

Nu kon Willem geen woord uitbrengen en grootvader verbrak de stilte door te zeggen: „Liefde heeft mijn kleinzoon tot zijn moedige daad gebracht. Ik ben trotsch op hem en ik verheug mij, dat hij Uwe Majesteit voor zulk een groote ramp heeft kunnen bewaren, als de dood van de Prinses voor U en voor heel het volk zou geweest zijn."

Nu kreeg grootvader zoowaar óók een handdruk van den Koning. „Trotsch moogt ge wel op hem wezen," sprak deze vriendelijk tot den ouden man. „Ik zelf ben trotsch, dat ik zulk een onderdaan bezit. Ik wil hem met de beste gaven beloonen, die ik bezit. Rijkdom bezit hij echter reeds in overvloed, maar ik zal hem eer en geluk geven."

Nu wendde de Koning zich tot Willem zelf.

„Wilt ge page aan mijn hof worden?" vroeg hij.

Een kleur van vreugde overtoog Willem's gelaat. Beschroomd antwoordde hij: „Ja, Sire, ik dank u."

„Ik heb nog betere plannen voor de toekomst," hernam de Koning, terwijl hij ernstig scheen na te denken. Hij zeide echter niet wat die plannen waren en Willem zoo min als zijn grootvader dachten er lang over na, wat de Koning wel bedoelen kon. Zij waren al zoo verheugd over de eer, die Willem te beurt viel.

Nu gelastte de Koning aan een kamerheer om de Koningin en

de prinses te gaan melden, wie er gekomen waren; en eenige oogenblikken later traden deze de zaal in. De Koningin schreide van vreugde, terwijl zij Willem kuste en hem haar dankbaarheid betuigde; en de prinses gaf hem met een allervriendelijkst lachje de hand.

Toen Willem en zijn grootvader eindelijk vertrokken, herhaalde de Koning zijn beloften voor de toekomst. Maar hij gaf geen verderen uitleg van zijn plannen. Alleen zeide hij Willem, dat hij hem den volgenden dag verwachtte om zijn intrek in het paleis te nemen.

„Ga nu maar eerst je grootvader naar huis brengen," sprak hij bij het afscheid nemen tot Willem. Hij lachte heel schalks tegen de Koningin en de Prinses toen hij dit zeide.

Later begreep Willem pas goed, waarom de Koning dit gedaan had. De woning, waar grootvader voortaan zijn leven zou doorbrengen, was op zichzelf reeds weer een nieuwe verrassing. Op de plaats gekomen, waar Willem naar den schat gegraven had, vonden ze nu een paleis met gouden muren en kristallen vensterglazen. De kabouters hadden het op last van den toovenaar zoo vlug gebouwd. Hun tooverstaatjes, die de toovenaar met nieuwe en nog veel grootere kracht begiftigd had, waren hun daarbij goed te pas gekomen. Wat een pracht was er ook binnen in het paleis! Dat kan men zoo in een oogenblik maar niet vertellen. 't Was wel zoo mooi als bij den toovenaar zelf. En in de mooiste zaal bevond zich in het midden de fontein van goud, die altijd nog maar omhoogsprong.

„Hier zul je later zelf wonen, met je vrouw en je kinderen," sprak Vlug-ter-been tot Willem. „Je grootvader woont er nu eerst een poosje alleen. Eenzaam hoeft hij zich niet te voelen, want wij kabouters zullen hem wel opvroolijken. Maar wat ik je nog zeggen wou, is dit: als je hier woont, ben je een Koning en je vrouw is dan natuurlijk een Koningin. Sapperloot, wat heb jij het dan ver gebracht in de wereld."

„Ik begrijp er niets van," sprak Willem onthutst.

„Dat komt er niet op aan," hernam Vlug-ter-been, „je zult het later vanzelf wel begrijpen." Onderwijl gaf hij grootvader een knipoogje, die tegen hem teruglachte, alsof hij er al een beetje van begon te begrijpen.

Willem vroeg niet verder. Hij zag wel, dat er toch niets meer uit den kabouter te krijgen was. Hij gaf zich nu maar aan zijn blijdschap over. Tot den volgenden morgen mocht hij bij grootvader blijven. Dan moest hij zijn betrekking aan het hof aanvaarden; en hij besloot nu om dien korten tijd op prettige wijze met grootvader door te brengen. Ze wandelden dien dag nog samen het heele park en het uitgestrekte bosch door en waren zoo gelukkig, als menschen

maar wezen kunnen. Ook brachten zij een bezoek bij den toovenaar, om hem te danken en hun blijdschap te betuigen.

En zoo vertrok Willem dan des anderen daags al vroeg. Aan het hof gekomen, aanvaardde hij zijn betrekking en daar hij nu fraaie kleederen moest dragen, die de Koning reeds voor hem had laten gereedleggen, had hij in het eerst soms net een gevoel of hij dezelfde Willem niet was, die twijgjes voor grootvader in het bosch zocht en langs de straten met den ouden man speelgoed had rondgevent.

Grootvader mocht hem dikwijls bezoeken en de Koning gaf hem ook van tijd tot tijd een dag verlof, dien hij dan bij grootvader mocht doorbrengen.

Zoo verliepen verscheidene jaren. Toen werd de Koning ziek. Willem was heel bedroefd; maar de laatste woorden, welke de Koning tot hem sprak, vóór hij de oogen sloot, brachten Willem een nieuw en onverwacht geluk.

„Mijn zoon," zeide de Koning tot hem, „ik benoem u tot mijn opvolger op den troon. Ik weet, dat je met liefde en wijsheid het land zult regeeren. Aan niemand anders dan aan u zou ik de plaats, die ik bekleed heb, willen schenken nu ik geen eigen zonen bezit. Mijn eenig kind geef ik je tot vrouw. Zij houdt veel van je en zij zal je gelukkig maken en met liefde en trouw je in uw zorgen bijstaan. Je zult met haar het gouden paleis bewonen...."

Terwijl Willem bij het bed van den stervende nederknielde om hem te danken en de laatste liefdeblijken te geven, kwamen de Koningin en de Prinses binnen om juist nog de laatste woorden van den man, die hun zoo lief was, op te vangen. De twee vrouwen hielden zoo innig veel van Willem, dat zij in zijn nabijheid troost vonden. De Koningin deelde Willem mede, dat zij reeds lang met de plannen van den Koning was bekend geweest. Met een gevoel van geluk door al haar droefheid heen, gaf zij prinses Margaretha aan Willem als bruid.

Weinige maanden later, toen Willem reeds in het gouden paleis woonde en als vorst regeerde, werd het huwelijk tusschen hem en

de prinses gesloten. Zij leefden lang en gelukkig met elkaar. En als in latere jaren hun kinderen om de gouden fontein speelden, vertelde hun moeder hun de levensgeschiedenis van hun vader, den door iedereen zoozeer geliefden Koning Willem.

En de kinderen leerden er zooveel goeds uit, dat zij ook tot brave mannen en vrouwen opgroeiden.

Grootvader leefde nog verscheidene jaren. Hij zag al de achterkleinkinderen nog geboren worden. Dat waren er vier in getal. Toen stierf hij ook. Met zijn laatste woorden zegende hij zijn lieven klein zoon, die hem zooveel geluk had gebracht.

De Kindervriend,

ONDER REDACTIE VAN

J. STAMPERIUS,

geeft lectuur voor jongens en meisjes van 8—10 jaar.

In de Eerste Serie zijn verschenen:

I. Keetje door J. Stamperius.
II. De Kleine Max en andere verhalen door W. Langermans.
III. Fortuno door L. Ahn—De Jongh.
IV. Eigen schuld door H. J. Krebbers.
V. Rozefee en Pollo door Titia Van der Tuuk.
VI. Een lastige kwaal en Juno door J. C. Bouwmeester.

In de Tweede Serie zijn verschenen:

VII. Heintje door J. Stamperius.
VIII. Het Zoontje van den Hercules door Suze Andriessen.
IX. Fietje Jonkers en haar vrienden door Charles Krienen.
X. De Jongens in 't Kabouterbosch door Louise Ahn—De Jongh.